Σκέψεις πάνω στους διαχωρισμούς, την επιβολή και την ηγεμονία εντός του α/α κινήματος

και η οπτική μας γύρω απο τα αναρχικά προτάγματα

με αφορμή τα γεγονότα του Πολυτεχνείου 15-17/11/2017

ιούλιος 2018

*

Αναγνωρίζοντας πως η γλώσσα στην οποία γράφουμε αναπαράγει
έμφυλους διαχωρισμούς επιλέξαμε να εναλλάσσουμε το γένος των ονομάτων.

1

Η αφορμή/ Για τα γεγονότα στο Πολυτεχνείο 15-17/11/2017

Το παρόν κείμενο γράφτηκε από αναρχικές συλλογικότητες και άτομα που συμμετέχουν σε συλλογικότητες, με αφορμή τα γεγονότα του Πολυτεχνείου κατά το τριήμερο 15-17/11 του 2017. Όσοι σύντροφοι συνυπογράφουν, θεώρησαν την αλληλουχία των γεγονότων που διαδραματίστηκαν εκείνες τις ημέρες μία από εκείνες τις στιγμές που δεν μπορείς να μείνεις σιωπηλή, επιτρέποντας με αυτόν τον τρόπο να μένουν αναπάντητες και να εγγράφονται στη συλλογική ιστορία του αναρχικού κινήματος κινήσεις και στάσεις, οι οποίες στρέφονται ενάντια στον πυρήνα του αναρχικού οράματος.

Το πρωί της 15ης Νοεμβρίου ξεκινά κατάληψη του Πολυτεχνείου από ένα αρκετά ετερόκλητο σώμα υποκειμένων και λίγο μετά δημοσιεύεται η πρώτη ανακοίνωση[1] της κατάληψης. Ο σκοπός όσων συμμετέχουν σε αυτή συμπυκνώνεται, σύμφωνα με την ανακοίνωσή τους, στο: «*να φέρουμε στο προσκήνιο τη ζωντανή εξέγερση που προσπαθεί να ξαναθεριέψει εδώ κι εκεί σε όλο τον πλανήτη*», «*να σπάσουμε την καπηλεία της εξέγερσης και να ακυρώσουμε το πανηγύρι των κομματικών οργανώσεων*». Ταυτόχρονα, εκφράζεται η αλληλεγγύη στην απεργία πείνας των μελών του Ε.Α., ζητείται η ικανοποίηση των αιτημάτων των κρατουμένων ενάντια στο νέο σωφρονιστικό κώδικα, η απελευθέρωση των μεταναστών που συνελήφθησαν μετά την εξέγερση στη Μόρια της Μυτιλήνης και εκείνων της Πέτρου Ράλλη. Το βράδυ της ίδιας ημέρας πραγματοποιείται ανοιχτή συνέλευση της κατάληψης, η οποία, παρά τις ενστάσεις, διαφωνίες, κριτικές που ακούστηκαν (αναλυτική περιγραφή θα ακολουθήσει παρακάτω), επέμεινε πεισματικά στην «απόφαση» για τη συνέχισή της.

Την αμέσως επόμενη ημέρα, Πέμπτη 16 Νοεμβρίου, η Ταξική Αντεπίθεση[2] (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών) προχωρά σε δημόσιο κείμενο – κάλεσμα[3] στην πλατεία Εξαρχείων, στις 15.00. Σκοπός του καλέσματος ήταν «τ*ο κίνημα να συσπειρωθεί*

1. Ανακοίνωση Κατάληψης Πολυτεχνείου: https://athens.indymedia.org/post/1580020/
2. Από εδώ και στο εξής Τ.Α..
3. Κάλεσμα Ταξικής Αντεπίθεσης: https://athens.indymedia.org/post/1580079/

για να μπορέσει να υπάρξει στο ΕΜΠ», χωρίς ωστόσο να έχει προηγηθεί αντίστοιχη δημόσια διαδικασία για να τεθεί το όλο ζήτημα με «κινηματικούς όρους». Μια ανοιχτή και δημόσια διαδικασία θα ήταν, άλλωστε, συνεπής με την επίκληση στο «κίνημα», στο όνομα του οποίου αυθαίρετα η Τ.Α. ενεργούσε. Μία ώρα αργότερα, καλέστηκε μάλιστα και συνέλευση εντός του κτιρίου. Στο κάλεσμα γίνεται λόγος για «*δυνάμεις που παρασιτούν στις πλάτες του κινήματος*», ενώ η «κατάληψη» (σε εισαγωγικά, όπως αναφέρονται σε αυτή) χαρακτηρίζεται ως «*μια κίνηση με ξεκάθαρα επιθετικά χαρακτηριστικά απέναντι στο κίνημα και την αγωνιζόμενη κοινωνία, μια εξουσιαστική πράξη επιβολής απέναντι σε οποιονδήποτε και οποιαδήποτε δεν ταίριαζε στο γούστο και την αισθητική των «καταληψιών»*.

Παράλληλα και λίγα εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω στην πλατεία Κάνιγγος, 17 οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς μετά από δικό τους κάλεσμα[4] (την ίδια σχεδόν ώρα με αυτό της πλ. Εξαρχείων, και συγκεκριμένα στις 16.00) πραγματοποιούν συγκέντρωση στο σημείο και πορεύονται σε συνεννόηση με το κάλεσμα της Τ.Α προς τις πύλες του κατειλημμένου ΕΜΠ.

Οι δύο πορείες τελικά εισήλθαν από την πύλη της Στουρνάρα, με μικρή χρονική απόσταση μεταξύ τους, με τους πρώτους (κάλεσμα Τ.Α.) να λειτουργούν ως οι εγγυητές της απρόσκοπτης εισόδου, της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στο Πολυτεχνείο. Προκειμένου «*να μπορέσουν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές, οι νεολαίοι, το κίνημα, οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές, οι απλοί αγωνιστές να τιμήσουν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου*»[5] και κατόπιν να διεξαχθεί- από κοινού- μία πανηγυρική συνέλευση εντός του κτιρίου. Παράλληλα, πραγματοποιείται η συνέλευση λήξης της κατάληψης σε διπλανή αίθουσα.

Σε μια ελάχιστη δυνατή αντίδραση, εκείνη τη μέρα, με φόντο το κάλεσμα για το σπάσιμο της κατάληψης, κάποιες από εμάς βρεθήκαμε —μαζί με άλλους συντρόφους- στο Πολυτεχνείο ασκώντας κριτική και αποδοκιμάζοντας με συνθήματα τόσο την ενέργεια της Τ.Α. και όσων ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά της να σπάσουν την κατάληψη, όσο και την είσοδο κατόπιν των αριστερών παρατάξεων στο χώρο. Στη συνέχεια δε, θεωρήσαμε προωθητικό να αναδείξουμε γραπτώς τα ζητήματα που προέκυψαν, όχι μόνο γιατί η διαφωνία μας με το σπάσιμο δεν συνεπάγεται την πολιτική συμφωνία με τους καταληψίες (το αντίθετο), αλλά κυρίως γιατί τα όσα εξελίχθηκαν υπονομεύουν, από τη δική μας αναρχική οπτική, τον πυρήνα των αξιακών πολιτικών μας προταγμάτων.

---

4. Κάλεσμα 17 οργανώσεων εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς: http://www.alfavita.gr/arthron/koinonia/koini-dilosi-organoseon-ohi-ston-apokleismo-toy-polytehneioy-kai-sti-akyrosi-toy

5. Ανακοίνωση Τ.Α. μετά το «άνοιγμα» του Πολυτεχνείου: https://athens.indymedia.org/post/1580150/

Αντιλαμβανόμαστε ότι στην περίοδο που διανύουμε, εκλείπουν τα κοινά πεδία ζύμωσης και συντροφικής αντιπαράθεσης. Πολιτικές επιλογές που απέκλιναν, εκδηλώθηκαν μέσα στα χρόνια, συρρικνώνοντας το έδαφος για δημιουργική ανταλλαγή και συνδιαμόρφωση απόψεων, ενώ την ίδια στιγμή έχουν δημιουργήσει μεγάλες αποστάσεις ανάμεσα σε κομμάτια του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού[6] χώρου, οι οποίες δυσχεραίνουν εξαιρετικά τη δημιουργία κοινών συλλογικών πεδίων. Ωστόσο, μαζί με την απουσία των πεδίων ζύμωσης δεν εκλείπει και η ευθύνη να καταθέτεις δημόσια την όποια κριτική ή διαφωνία για πολιτικά επίδικα, προκειμένου η διαφωνία αυτή να μην αναπαράγεται εν είδει σχολιασμού σε επιμέρους πεδία εκτός των πολιτικών διεργασιών, όπως συνηθίζεται συχνά στον αναρχικό χώρο. Εξάλλου, έχοντας ως αναρχικές επιλέξει να λειτουργούμε έξω από γραφειοκρατίες και ιεραρχικά μοντέλα, δεν θα μπορούσαμε να περιμένουμε κάποιον τρίτο, πάνω και έξω από εμάς, να θέσει τα ζητήματα που μας επηρεάζουν και που μας απασχολούν στο δημόσιο πεδίο, ειδικά όταν θεωρούμε ότι αυτά επηρεάζουν και αναφέρονται σε αξίες και προτάγματα του αναρχικού χώρου.

Η συγγραφή του κειμένου ολοκληρώθηκε σε απομακρυσμένο χρόνο από τα γεγονότα του Νοεμβρίου. Αυτό συνέβη διότι τα άτομα και οι συλλογικότητες που το υπογράφουν, αναλάβαμε ένα αρκετά δύσκολο εγχείρημα. Χρειάστηκε να ανταλλαχθούν απόψεις και εκτιμήσεις σχετικά με τα γεγονότα και κατόπιν να συγκεκριμενοποιηθεί ο τρόπος με τον οποίο θα εκφραζόταν η διαδικασία μας. Ήταν επίσης αναπόφευκτο, λόγω της φύσης των γεγονότων και των εμπλεκόμενων υποκειμένων, ότι το κείμενο δεν θα περιοριζόταν στα συμβάντα του εν λόγω τριημέρου καθαυτά, αλλά θα έπαιρνε έναν ευρύτερο χαρακτήρα, μιας συνολικότερης παρατήρησης του εσωτερικού του αναρχικού κινήματος, στο οποίο ζούμε και πράττουμε. Τέλος, θεωρήσαμε αναγκαίο το κείμενο να λάβει δημόσιο χαρακτήρα καθότι κρίνουμε ότι τα γεγονότα αυτά απασχόλησαν και απασχολούν όλους όσοι δραστηριοποιούνται στον αναρχικό χώρο και στο ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα, και πρέπει αυτοί να μπορούν να γίνουν κοινωνοί της κριτικής και των προβληματισμών μας.

Στο πλαίσιο αυτό και επιχειρώντας να σκιαγραφήσουμε τις αντιλήψεις εκείνες που οδήγησαν στην πρακτική εφαρμογή τους στο τριήμερο του Πολυτεχνείου, δεν θα μπορούσαμε να μην αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι οι εμφανιζόμενες ως αντίπαλες λογικές που ξεπρόβαλαν με μεγάλη ένταση, διαπνέονται από εξόχως προβληματικές αντιλήψεις κατατεθειμένες γραπτώς και εμπράκτως, όχι μόνο στο τριήμερο αλλά και το προηγούμενο διάστημα. Αντιλήψεις οι οποίες, στο πρόσφατο παρελθόν, εκδηλώθηκαν με ιδιαίτερη ένταση στις διεργασίες εντός του αναρχικού χώρου. Με σημεία μάλιστα μεταξύ τους σύγκλισης, άμεσα συναρτώμενα με τον πυρήνα των εκάστοτε πολιτικών επιδιώξεων των συλλογικών φορέων αυτών των λογικών.

6, Από εδώ και στο εξής α/α χώρος.

2

Το πλαίσιο/
α)Οι εξεγερμένοι
β) Ο λαός και το «κίνημα»

Η οριοθέτηση συλλογικών υποκειμένων και η πράξη στο όνομα αυτών

Μία από τις σημαντικότερες διαπιστώσεις που προκύπτει από τις δημόσιες ανακοινώσεις γύρω από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου είναι ότι αμφότερες οι δύο πλευρές οριοθέτησαν στο λόγο τους φαντασιακά υποκείμενα, στο όνομα των οποίων επέλεξαν να δράσουν το τριήμερο. Από τη μία οι καταληψίες προχώρησαν στις πράξεις τους στο όνομα του εξεγερμένου υποκειμένου, και από την άλλη οι διοργανωτές της Τ.Α., στο όνομα του λαού, όσο και ενός αφαιρετικού και απροσδιόριστου κινήματος, το οποίο επικαλέστηκε[7] κατόπιν και η αναρχική ομάδα Κύκλος της Φωτιάς, υπερασπιζόμενη σε ανακοίνωσή της τη συγκέντρωση για το σπάσιμο της κατάληψης και την παρουσία της εκείνη την ημέρα στο Πολυτεχνείο.

Και στις δυο περιπτώσεις, οι εντολοδόχοι δεν είχαν πάρει στην πραγματικότητα καμία εντολή από κανένα συλλογικό υποκείμενο, και δε θα μπορούσαν άλλωστε, σε καμία περίπτωση, να εκφράσουν δυο τόσο αόριστους φορείς. Αντίθετα, έδρασαν στο πλαίσιο μιας τακτικής, προκειμένου να υλοποιήσει η καθεμιά πλευρά το δικό της ευρύτερο πολιτικό σχέδιο, οι πτυχές του οποίου θα αναπτυχθούν διεξοδικά παρακάτω. Επιπλέον, αυτή η αναφορά σε συλλογικά υποκείμενα και ειδικότερα η ανάδειξη του λαού σε επαναστατικό υποκείμενο ή ενιαίο φορέα της επαναστατικής προοπτικής, συγκρούεται με τη θεώρηση των αναρχικών, όπως την αντιλαμβανόμαστε εμείς, αναφορικά με την αυτενέργεια και την αυτοοργάνωση των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Η διαδικασία εναγώνιας αναζήτησης ενός επαναστατικού ή μη διευθυντηρίου στην κοινωνική δυναμική και η λογική ανάδειξής του, θίγει τον πυρήνα δόμησης

7, Αναφερόμενη στους καταληψίες περιγράφει πως «το Πολυτεχνείο ήταν και παραμένει ένας χώρος του κινήματος και όχι τσιφλίκι όσων ορίζουν ως καθοδηγητές του τίποτα, ποιος θα κάνει εκδήλωση, τι χαρακτηριστικά θα έχει, αν θα έχει πολιτική παρουσία και πώς θα είναι αυτή. Ο χαρακτήρας του είναι αποτέλεσμα της κινητοποίησης και της παρουσίας πάρα πολλών, αυτών που κάποιοι απίθανοι ελιτιστές της συμφοράς απαξιώνουν ως «πρόβατα». https://kiklostisfotias.wordpress.com/2017/12/31/για-την-προσπάθεια-εξουσιαστικής-επι/

οποιασδήποτε αναρχικής θεώρησης ή πρακτικής. Ας τα δούμε όμως λίγο αναλυτικά:

α) Οι εξεγερμένοι

Το πρωί της Τετάρτης, 15 Νοέμβρη, το Πολυτεχνείο καταλαμβάνεται, σύμφωνα με τα λεγόμενά των καταληψιών, με σκοπό την αποτροπή της απονοηματοδότησης της εξέγερσης του 1973 από τον κομματικό συρφετό της Αριστεράς, και ταυτόχρονα την προσπάθεια να τιμηθεί με τον ανάλογο συγκρουσιακό τρόπο, το πραγματικό νόημα της εξέγερσης. Αυτός ήταν ο πυρήνας της λογικής των ατόμων που προχώρησαν στην κατάληψη και επιχειρήθηκε να επενδυθεί πολιτικά με ατάκτως ερριμμένα αιτήματα για την απεργία πείνας των μελών του Επαναστατικού Αγώνα, για τις κινητοποιήσεις στις φυλακές ενάντια στο σωφρονιστικό κώδικα και τα υπόλοιπα στοιχεία που αναφέρθηκαν στο εισαγωγικό σημείωμα. Αυτά τα αιτήματα παρουσιάστηκαν επιχειρώντας η κατάληψη να βρει σημείο επαφής με κάποιους εν εξελίξει αγώνες, στους οποίους κινητοποιούνταν κομμάτια του α/α χώρου, προσδοκώντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα νομιμοποιηθεί ενδοκινηματικά και θα πλαισιωθεί η επιλογή τους να καταλάβουν εκείνη την ημέρα και με αυτήν τη στόχευση το χώρο του Πολυτεχνείου.

Στην πραγματικότητα, η συγκεκριμένη κίνηση δεν προήλθε από κάποια συλλογική διαδικασία, αλλά από μια άκαρπη και επαναλαμβανόμενη λογική των ατόμων που πραγματοποίησαν την κατάληψη. Μια λογική η οποία, τα τελευταία χρόνια, επιδιώκει διαρκώς να αναφέρεται σε ένα αφαιρετικό, θολό ως προς τα ειδικά χαρακτηριστικά και την ιστορικότητά του υποκείμενο, όπως αυτό των εξεγερμένων. Το βράδυ της 15ης Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε ανοιχτή συνέλευση της κατάληψης, στην οποία σύντροφοι και συντρόφισσες με διαφορετικές αφετηρίες διαφώνησαν με τα παραπάνω σκεπτικά και έκαναν κριτική στο συγκεκριμένο εγχείρημα, εισπράττοντας φυσικά την άρνηση των καταληψιών να μεταβάλουν την προειλημμένη απόφαση για συνέχιση της κατάληψης.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν ένας κρίκος στην αλυσίδα των επιλογών συγκεκριμένων ατόμων, που θεωρούν εαυτούς φορείς της «αλήθειας» της εξέγερσης. Μια «εξέγερση» η οποία είναι αυτοαναφορική και επαναλαμβανόμενη, φετιχιστική και ουσιαστικά άνευρη, μιας και εκτυλίσσεται διαρκώς στους ίδιους τόπους και με τους ίδιους τρόπους. Αυτή η προσέγγιση της «εξέγερσης» που επιμένει να παραγνωρίζει τις κοινωνικές συνθήκες, την κινηματική άμπωτη των τελευταίων ετών και τις κοινωνικές διεργασίες, δεν μπορεί παρά να καταλήγει να επιτελεί τον ρόλο μιας σύγκρουσης χωρίς περιεχόμενα και στοχοθεσία, πάντα μέσα σε ένα ελεγχόμενο περιβάλλον. Μιας σύγκρουσης υπό το πρίσμα του αυτοσκοπού, της σύγκρουσης για τη σύγκρουση, που ουσιαστικά ιδεολογικοποιεί την έννοια της εξέγερσης, προσδίδοντάς της χαρακτηριστικά αυτοεκπληρούμενης προφητείας: η εξέγερση θα γίνει επειδή το λέμε.

Αντίστοιχης λογικής απόπειρα κατοχύρωσης της ταυτότητας του εξεγερσιακού υποκειμένου και εκπροσώπησής του εντός του αναρχικού χώρου, είχε προηγηθεί λίγες μόλις μέρες πριν την έναρξη της κατάληψης, στο πλαίσιο του λεγόμενου «Φεστιβάλ Εξέγερσης» στις 12-13-14 Νοεμβρίου. Ένα κρίσιμο σημείο κριτικής προς μια τέτοια διοργάνωση συνίσταται στο γεγονός ότι στα καλέσματά[8] τους οι διοργανωτές του Φεστιβάλ δεν εξηγούν πουθενά τί ακριβώς σηματοδοτεί και τί επιχειρεί να επιτύχει ένα «φεστιβάλ εξέγερσης», αρκούμενες σε αφαιρετικές και ανερμάτιστες αναφορές της εξέγερσης: «*ως η στιγμή που ένα συλλογικό σώμα αναδύεται. Όχι ένα συλλογικό σώμα με κοινή ταυτότητα ή ιδεολογία αλλά με κοινή δράση ενάντια στην εξουσία*». Ή ακόμη, αρκούμενοι σε αυθαίρετους και φαντασιακούς ορισμούς της ως: «*η βίαιη εισχώρηση των αοράτων στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό*», που «*τροφοδοτείται από την φτώχεια, την αγανάκτηση την οργή και την ανάγκη της κοινωνικής βάσης να αποκτήσει δύναμη και αξιοπρέπεια*». Νοηματοδοτήσεις, εν ολίγοις, που οριοθετούν τελικά την πραγματική στοχοθεσία μιας τέτοιας διοργάνωσης στο πλαίσιο της προβολής της εικόνας του εξεγερσιακού συμβάντος, γεγονός το οποίο, εκτός του ότι ως κίνηση εμπεριέχει την ιδιοποίηση και εκμετάλλευση μιας εφήμερης μορφής σχέσης, της θεαματικής, αποστεώνει επιπλέον το εξεγερτικό συμβάν από το πραγματικό του περιεχόμενο: τη ρήξη με το υπάρχον ως μια αδιαμεσολάβητη στιγμή, που δεν καναλιζάρεται σε μουσεία και φεστιβάλ, αλλά σημασιοδοτείται από τα ίδια τα αγωνιζόμενα υποκείμενα στον δρόμο και τους κοινωνικούς αγώνες.

Ας ανοίξουμε όμως εδώ μια μικρή ιστορική παρένθεση. Ο αναρχικός χώρος, στον ελλαδικό χώρο, στη μεγάλη του πλειοψηφία από την αρχή της δεκαετίας του ‘90 έχει ως αναφορά την εξεγερτική τάση της αφορμαλιστικής (συνελευσιακής, χωρίς πολιτικά διευθυντήρια) οργάνωσης. Έχει επιλέξει, να εμπλουτίζει αγώνες με τα χαρακτηριστικά της ρήξης και της σύγκρουσης στην κατεύθυνση της κοινωνικής επανάστασης. Ταυτόχρονα δοκιμάζει μέσα στο μοριακό πεδίο της καθημερινότητας και στους ιδιαίτερους χώρους αναφοράς της κάθε συλλογικότητας τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης και της αντίθεσης με τους φορείς της ενσωμάτωσης. Πολλές φορές μέσα σε αυτή την ιστορική διαδρομή έχουν υπάρξει και πολιτικές αστοχίες, αλλά και στιγμές, που πράγματι αυτή η λογική πήγε τα πράγματα κάποια βήματα παραπέρα. Υπήρξαν στιγμές, που η συγκρουσιακή λογική είχε κοινωνική αναφορά και συναντήθηκε με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια παράγοντας σπουδαία γεγονότα, και άλλες, που είχε μια σαφώς πιο αυτοαναφορική και ακίνδυνη παρουσία. Στο σήμερα, τα άτομα που έκαναν την κατάληψη θεωρούν τους εαυτούς τους ως τους συνεχιστές αυτής της παράδοσης, αδυνατώντας να βρουν περιεχόμενα και να ζυμωθούν μέσα σε κοινωνικές διεργασίες.

8. https://insurrectionfestival.noblogs.org/el/

Θεωρούμε πως οι φορείς της κατάληψης του Πολυτεχνείου γνώριζαν εξαρχής πως αυτή δεν θα μπορούσε να παράξει κάποιο εξεγερτικό γεγονός, καθώς τύγχανε ελάχιστης αποδοχής, ούτε φυσικά κάποια γενικευμένη εξέγερση. Γνώριζαν επίσης πως τα λοιπά αιτήματα της κατάληψης τα έθεταν με χρηστικό τρόπο για τον καλλωπισμό ή τη συσκότιση του σκοπού τους. Έτσι στην περίπτωσή αυτή, το μέσο είναι ο σκοπός, η αλλιώς η κατάληψη είχε ως σκοπό να δημιουργήσει (περαιτέρω) πόλωση και διαχωρισμούς εντός της αναρχίας– και τον πέτυχε.

Αντίστοιχος τακτικισμός είχε αναπτυχθεί και στην περίπτωση του αγώνα αλληλεγγύης στον Ρωμανό το 2014, Με την πρόφαση και τότε της «όξυνσης του αγώνα με εξεγερτικούς και μαζικούς όρους» και με τη χρηστική πριμοδότηση καταλήψεων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, χωρίς διαλεκτική διασύνδεση με το χρονικό και πολιτικό πλαίσιο, η ίδια τάση ατόμων προχώρησε σε εκβιαστική και ετσιθελική κατάληψη του Πολυτεχνείου, παρά την αντίθετη βούληση της τότε Συνέλευσης Αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Νίκο Ρωμανό, κατά την οποία ένα μεγάλο κομμάτι της είχε διαφωνήσει πολλές φορές με την υλοποίηση της δράσης.

Αγνοώντας την μη ύπαρξη συναίνεσης από την υπόλοιπη συνέλευση, καταστρατήγησε τόσο ένα πυρηνικό ζήτημα των αναρχικών προταγμάτων (τον τρόπο λήψης αποφάσεων μέσω της συναίνεσης), όσο και τον οποιοδήποτε σεβασμό προς όλες όσες διαφωνούσαν και δια της λογικής «αποφασίζω και διατάζω» προχώρησε στην κατάληψη, χωρίς ποτέ αυτή να έχει συλλογικά συμφωνηθεί στη διαδικασία που προηγήθηκε.

β) Ο λαός και το «κίνημα»

Την ίδια στιγμή, οι διοργανωτές του «ανοίγματος»[9] του χώρου του Πολυτεχνείου παρουσιάστηκαν ως αυτόκλητοι εκπρόσωποι του υποκειμένου «λαός» και εξυγιαντές της αναρχίας από τα «μιάσματα που μας ντροπιάζουν». Οι διοργανωτές λησμονώντας την πάγια κριτική των αναρχικών για τα «πανηγυράκια των αριστερών», τον ευτελισμό της εξέγερσης του 73, τη χρήση της επετείου ως κάθαρση για τη μεταπολιτευτική δημοκρατία και τους εκπροσώπους της, τις συγκρούσεις σώμα με σώμα των αναρχικών με τους κνίτες για να έχουν οι αναρχικοί τη δυνατότητα να παρίστανται στο Πολυτεχνείο, δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να δώσουν βήμα και «πλάτες» στους αριστεριστές (των προβοκατόρων), στους δημοκράτες (του Καλτεζά) και στους κνίτες (της Πανσπουδαστικής ΝΟ 8).

Οι διοργανωτές επέλεξαν μια κίνηση στο όνομα του «λαού»[10] σαν να πρόκειται για ένα ενιαίο σύνολο που καθαγιάζεται και ουδετεροποιείται από συντηρητικά, ταξικά και πατριωτικά/εθνικιστικά χαρακτηριστικά. Πέραν της χρήσης της έννοιας του λαού, που δύναται εύκολα να αναγνωστεί ως άμεση προέκταση της αγωνιώδους απόπειρας φαντασιακής ανασύνθεσης ενός επαναστατικού υποκειμένου και ενωτικού μετωπικού φορέα της επαναστατικής αλλαγής, κρισιμότερη ίσως είναι η ανάγνωση του συνολικότερου πολιτικού πλαισίου μέσα στο οποίο εξελίσσεται η ρητορική πριμοδότηση του «Λαού», σε ενική πάντα εκφορά και με Λ κεφαλαίο, από τμήματα του αναρχικού και ανταγωνιστικού κινήματος.

Η χρήση της έννοιας του λαού με εν πολλοίς λαϊκιστική χροιά από την εκάστοτε πολιτική διαχείριση δεν αποτελεί κάτι καινοφανές, ούτε ανακαλύπτει κανείς την Αμερική υποδεικνύοντας τις λαϊκιστικές ρητορικές των κομμάτων εντός και εκτός κοινοβουλίου, δεξιάς ή αριστερής προέλευσης. Ωστόσο, η χρήση του από τη διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ αποτέλεσε πυρηνικό στοιχείο της αριστερής κυβερνητικής του, όχι απλά με την έννοια του δια της κάλπης εκφραστή της λαϊκής βούλησης,

---

9. Όπως χρησιμοποιήθηκε και στην ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης την μέρα της εισβολής: «Η Ταξική Αντεπίθεση (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών) μαζί με εκατοντάδες συντρόφους ανοίξανε χθες το μεσημέρι τις πύλες του Πολυτεχνείου για να μπορέσουν οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές, οι νεολαίοι, το κίνημα, οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές, οι απλοί αγωνιστές να τιμήσουν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου». http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/492

10. Από την προκύρηξη - κάλεσμα της Ταξικης Αντεπίθεσης ενάντια στην κατάληψη του πολυτεχνείου: «*Το Πολυτεχνείο ανήκει σε όλο το λαό.Ανήκει στην εργατική τάξη, το προλεταριάτο, τη νεολαία.*» http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/486

αλλά ως γνήσιου πολιτικού φορέα-θεματοφύλακα, ενός θεματοφύλακα «λαού στο προσκήνιο».

Στην κυρίαρχη αριστερή παράδοση του ελλαδικού χώρου η έννοια του λαού είναι άμεσα συνυφασμένη κι εννοιολογικά οριοθετημένη εντός του πατριωτικού και εθνικού πλαισίου. Διόλου τυχαία, μια από τις εμβληματικότερες χρήσεις της έννοιας εγκολπώνεται στο ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ ενάντια στον «εξωτερικό εχθρό» ή «τους προδότες του έθνους». Το ΕΑΜ, από τη στιγμή της ίδρυσής του, ήθελε να αποτελέσει ένα άρμα αντίστασης απέναντι στον ξένο κατακτητή/ εισβολέα και τους εσωτερικούς εχθρούς/ προδότες[11], βάζοντας στο προσκήνιο την έννοια του λαού, με εθνικά όρια και χαρακτηριστικά, με το ίδιο σε πρωταγωνιστικό ρόλο[12]. Το εθνικό στοιχείο, ταυτισμένο με την έννοια του λαού και ο πρωταγωνιστικός ρόλος του ΕΑΜ, διέτρεξε όλη τη ρητορική του, στην ιστορική του πορεία.

Παρόμοια, και στο πλαίσιο της ίδιας ιδεολογικής γενεαλογίας, η κεντρική στρατηγική της αριστερής διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ συνίστατο από την πρώτη στιγμή στο να ισχυροποιήσει τα εθνικά αντανακλαστικά απέναντι στην επιβολή των «ανωτέρων»[13] απέναντι στην ξένη επιρροή μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε.[14] και την ιμπεριαλιστική απειλή, με σκοπό να δημιουργήσει ένα εθνικό μέτωπο αντίστασης και σωτηρίας, με τον ίδιο πρωταγωνιστή[15] και να ταυτίσει το λαϊκό παράγοντα με την κυβέρνηση. Ήδη από την πρώτη εκλογική διακήρυξη του ΣΥΡΙΖΑ, το 2012, περιγράφεται «*μια νέα κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία, με πυρήνα τη ριζοσπαστική Αριστερά, (που) μπορεί να ανατρέψει το σάπιο δικομματικό πολιτικό σύστημα και να δημιουργήσει τις*

11. «*Επίσης και αι συνεργαζόμεναι ως άνω οργανώσεις χρησιμοποιούν τας αντιστοίχους επιρροάς των δια την άμβλυσιν κάθε μέτρου που στρέφεται κατά του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνος από τους εχθρούς του Έθνους, εντοπίους προδότας ή ξένους κατακτητάς.*», από το ιδρυτικό κείμενο του ΕΑΜ (28 Σεπτεμβρίου 1941)
12. «*Ούτω το ΕΑΜ παρουσιάζεται δημόσια και πάντοτε απρόσωπον και ως απλούς εκφραστής των Εθνικοαπελευθερωτικών επιδιώξεων και καθοδηγητής των αντιστοίχων αγώνων του Ελληνικού Λαού.*», ο.π.
13. «*Η κρίσιμη ώρα έφτασε... Και ας το πάρουν χαμπάρι κάποιοι, και μέσα και έξω από την χώρα μας: Η Ελλάδα δεν είναι πια παρίας κανενός... Είναι η ώρα που ο λαός με την ψήφο του θα δώσει στην Ελλάδα μια νέα δύναμη*» , από την προεκλογική ομιλία στη Θεσσαλονίκη τον Ιανουάριο του 2015.
14. «*Όλοι μαζί, γιατί ΛΑΟΣ ΕΝΩΜΕΝΟΣ, ΠΟΤΕ ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ... ...Την Κυριακή δε μιλάνε οι δανειστές και οι εκπρόσωποί τους στην Ελλάδα. Τη Κυριακή μιλάει ο ελληνικός λαός. Και θα δώσει τη πιο καθαρή απάντηση: Μνημόνια τέλος, υποτέλεια τέλος, εκβιασμοί τέλος*» , από την προεκλογική ομιλία στις 23 Ιανουαρίου 2015.
15. «*Εμείς ενώνουμε το λαό μας σ' ένα μεγάλο πατριωτικό και δημοκρατικό προσκλητήριο για την ανασυγκρότηση της πατρίδας μας.*» , από προεκλογική ομιλία για τις εκλογές της 20ης Σεπτέμβρη 2015

προϋποθέσεις εναλλακτικής διακυβέρνησης, με πρωταγωνιστή τον λαό»[16]. Μάλιστα, σε μια εξόχως συμβολική κίνηση, την ίδια ακριβώς μέρα μετά την τρίτη αποτυχημένη εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας και την πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά στις 29/12/2014, ο Αλ. Τσίπρας σε ομιλία του θα χαρακτηρίσει τη διεξαγωγή των πρόωρων εκλογών ως «*μια πρώτη νίκη του λαού μας που παίρνει την πατρίδα από το χέρι για να τη βγάλει από το καθεστώς της ταπείνωσης. Μια πρώτη μεγάλη νίκη. Γιατί φέρνει επιτέλους τον ελληνικό λαό στο προσκήνιο*»[17]. Με τη στάση αυτή ευθυγραμμίζονται, ακόμη και μετά την περίφημη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη του 2015[18] όλα τα στελέχη του -μεταξύ των οποίων και αριστεροί αποχωρήσαντες μετά το Μνημόνιο, όπως ο Αλ. Καλύβης- αναπαράγοντας συντεταγμένα το αφήγημα του λαού[19].

Υπό αυτό το πρίσμα και σε αυτό το πλαίσιο, από την αρχή κιόλας της διακυβέρνησής του, ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδίκησε ανοιχτά -και πέτυχε- να υπάρξουν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις φιλοκυβερνητικού χαρακτήρα, που υποστήριζαν την «αξιοπρεπή» στάση της κυβέρνησης στο πεδίο της διαπραγμάτευσης με τους θεσμούς. Η διεκδίκηση αυτή θεμελίωσε το περιβάλλον μετάβασης σε έναν νέο μηχανισμό κοινωνικής συναίνεσης και με αριστερή αυτή τη φορά διαχείριση. Η δε μετάβαση αποτυπώθηκε παραδειγματικά στη μετατόπιση από τις αντικυβερνητικές, μνημονιακές διαδηλώσεις της προηγούμενης περιόδου, στις διαδηλώσεις στήριξης της κυβέρνησης, που διαπραγματεύεται απέναντι στους άτεγκτους δανειστές. Άλλωστε, η ίδια κυβερνητική επένδυση στο λαϊκό παράγοντα δημιούργησε αυτό το θολό τοπίο στην κοινωνικοπολιτική γεωμετρία, που ακόμη και αναρχικές ομάδες, όχι μόνο επέλεξαν την υιοθέτηση μιας αντίστοιχης φρασεολογίας-αφήγησης ως μέρος της πολιτικής τους παρέμβασης εντός του αριστερού πλαισίου διαχείρισης, αλλά ακριβώς διαμέσου αυτού του πρίσματος ανάγνωσης της πραγματικότητας ξέθαψαν έννοιες και όρους ενσωματωμένους ήδη στην αριστερή κυβερνητική. Μια τέτοια έννοια είναι και εκείνη του αντι-ιμπεριαλισμού, ενταγμένη ομαλά στον κυρίαρχο κυβερνητικό λόγο της διαπραγμάτευσης/μάχης απέναντι στους ξένους δανειστές. Η στάση αυτή, εξάλλου, αποτέλεσε ακόμη έναν από του λόγους που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα περισσότερο, προκειμένου να ενσωματώσει και να αφομοιώσει τον ανταγωνιστικό λόγο, πέρα από το να τον αφήσει να εκφέρεται, να πράττει και να διασπείρεται.

---

16. Βλ. https://nikosvoutsis.wordpress.com/θεσεις-συριζα/
17. Βλ. https://www.newsbeast.gr/politiki/arthro/772549/o-laos-mas-simera-kerd-ise-mia-mahi1
18. Η συμφωνία περιλάμβανε την επέκταση της υφιστάμενης δανειακής σύμβασης συνοδευόμενης από ένα σύνολο δεσμεύσεων, όρων, αξιολογήσεων και άλλων συμφωνιών, που συμπυκνώθηκαν στο περίφημο τετράμηνο «πρόγραμμα- γέφυρα», μέχρι την οριστική συμφωνία του Ιουλίου.
19. Βλ. https://left.gr/news/o-laos-sto-proskinio

Ιδιαίτερα από τη στιγμή που αυτός ο λόγος είχε αναπτυχθεί γύρω από τις θεωρίες εξάρτησης και μια αντι-ιμπεριαλιστική δυναμική, την οποία χρησιμοποιούσε και στη ρητορική του[20] ο ίδιος με αντίστοιχες μπόλικες δόσεις θεωριών «κέντρου/μητρόπολης-περιφέρειας», παράλληλα με τις συνημμένες αφηγήσεις περί «Παρία», «Ψωροκώσταινας» και «ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας που αποτελεί πλήγμα στην εθνική κυριαρχία».

Αποτέλεσμα μιας τέτοιας πολιτικής παρέμβασης ήταν ο κατατεθειμένος λόγος και πράξη, πολλών ανταγωνιστικών προς την αριστερή διαχείριση πολιτικών φορέων, που όχι μόνο δεν διεμβόλιζε, αλλά αντίθετα ενίσχυε το κοινωνικό ρεύμα στήριξης και ανάδειξης του ΣΥΡΙΖΑ, με εμβληματική την προπαγάνδιση της συμμετοχής στο δημοψήφισμα.

Στο όνομα των λαϊκών μαζών, ανταγωνιστικοί προς το ΣΥΡΙΖΑ πολιτικοί φορείς συστρατεύθηκαν με το ΟΧΙ την περίοδο του Δημοψηφίσματος, είτε ανοιχτά[21] είτε κλείνοντας το μάτι προς αυτό[22]. Ο Ιούνης του 2015 (από τις διαπραγματεύσεις μέχρι και το δημοψήφισμα) αποτέλεσε ένα κρίσιμο σημείο στοιχειοθέτησης του πολιτικού τους στίγματος, καθώς τόσο τα περιεχόμενα όσο και τα μέσα παρέμβασης τους σε ένα τόσο κεντρικό πολιτικό ιστορικό γεγονός εκφράστηκαν με τακτικίστικα χαρακτηριστικά πρόσδεσης σε ένα φαντασιακό ενοποιημένο λαϊκό άρμα αντίστασης[23]. Μια επιλογή, που δεν ανάγνωσε ή δεν ήθελε να αναγνώσει πως το δημοψήφισμα αποτέλεσε κύρια, την κρίσιμη μεταβλητή, ως χωνευτήρι των διεργασιών και τεχνικών διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, στη συνάρτηση «εθνικό συμφέρον-σωτηρία της εθνικής οικονομίας-διαπραγμάτευση- νέα διαδικασία κοινωνικής ενσωμάτωσης-λαϊκός παράγοντας»· την ιδεολογική μαγιά, δηλαδή, για τη δημιουργία μιας νέας κοινωνικοταξικής συμφωνίας στήριξης και συναίνεσης προς την αριστερή διαχείριση, στο όνομα του λαού.

---

20. Όπως δήλωνε προεκλογικά ο Π. Λαφαζάνης, «*το πρώτο που θα πρέπει να κατοχυρώσει μια αριστερή κυβέρνηση είναι η εθνική ανεξαρτησία της Ελλάδας, η οποία, με την Αριστερά στο προσκήνιο, θα απαλλαγεί για πρώτη φορά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους από κάθε μορφής ιμπεριαλιστικά δεσμά*» (http://www.tovima.gr/relatedarticles/article/?aid=666136), ενώ σε ύστερο (υπουργικό) χρόνο δήλωνε ότι «*η Ελλάδα δεν είναι προτεκτοράτο κανενός, ούτε Μπανανία. Εφαρμόζουμε ανεξάρτητη πολιτική, που υπηρετεί το εθνικό συμφέρον*» (http://www.capital.gr/tax/2288467/p-lafazanis-i-ellada-den-einai-protektorato-kanenos).

21. βλ. http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/06/30/οχι-στουσ-εκβιασμουσ-τησ-τροικασ-σε/

22. Αφίσα από την αναρχική συλλογικότητα "κύκλος της φωτιάς", βλ. http://eldiarxeio.squat.gr/archives/6912

23. Βλ. http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/07/08/οταν-λεμε-οχι-εννοουμε-οχι/

Και είναι ακριβώς αυτό το πλαίσιο πρόσδεσης σε ένα τέτοιο άρμα που ορθολογικοποιεί την υιοθέτηση ατζέντας εθνικών ζητημάτων (πχ. εθνικό νόμισμα, έξοδος από την Ε.Ε.), κάτι που είναι αναμενόμενο από τη στιγμή που η αφήγηση ξεκινάει από εθνικά προσδιορισμένα υποκείμενα είτε αυτά παρουσιάζονται ως λαός είτε ως έθνος-κράτος[24]. Όταν, μάλιστα, η εθνική πτυχή επενδύεται και με το ιστορικό παρελθόν μαζικής αντίστασης, όπως εκείνης της περιόδου του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ, το φαντασιακό μείγμα του επαναστατικού πόπολου εμφανίζεται στη σκέψη κάποιων ωσάν το μαρξιστικό φάντασμα, που πλανάται πάνω από την πόλη.

Πέραν όμως από την κίνηση του «ανοίγματος» του Πολυτεχνείου στο όνομα του λαού, αυτό «ανοίχθηκε» και στο όνομα του «κινήματος». Οι εμπνευστές της κίνησης του σπασίματος, θεώρησαν καθήκον τους να παραδώσουν το χώρο του ΕΜΠ στο «κίνημα», ορίζοντάς το ως ένα πολιτικό σύνολο που περιλαμβάνει όλες τις τάσεις της Αριστεράς από το ΚΚΕ, μέχρι τις πρώην συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ και κάθε κομματίδιο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά και συλλογικοτήτων του χώρου. Η Τ.Α. ούσα σε ανοιχτή επικοινωνία με κάποια κομμάτια της Αριστεράς (λόγος απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος του, άρα δεκτικότητα απέναντι σε κάποιο προλεταριακό, εργατικό κράτος, αντι-ιμπεριαλιστικές θεωρίες, κτλ,) προφανώς θεωρεί και αυτά κομμάτια ενός κινήματος στο οποίο συμμετέχουν από κοινού. Από την άλλη, μέσα στα χρόνια είναι σαφές ότι ο αναρχικός χώρος επιλέγει το διαχωρισμό με κάθε τάση της Αριστεράς όχι για λόγους «πολιτικής καθαρότητας»,αλλά επειδή στρατηγικά οι στόχοι διαφέρουν.Επιπλέον, σε άπειρα παραδείγματα αγώνων μέσα στα χρόνια, οι δυνάμεις της Αριστεράς έχουν λειτουργήσει αφομοιωτικά, σφετεριστικά, υπονομευτικά και κατασταλτικά απέναντι σε αυτούς τους αγώνες. Το «άνοιγμα» λοιπόν του Πολυτεχνείου είναι τουλάχιστον αναντίστοιχο σε σχέση με την πολιτική ανάλυση ολόκληρων δεκαετιών των αναρχικών ομάδων για την καπηλεία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου από τις δυνάμεις της Αριστεράς -εξωκοινοβουλευτικής ή μη.

Για να χρυσώσει το χάπι του σπασίματος η Τ.Α. ανακοίνωσε την αποτροπή εισόδου κυβερνητικών παραγόντων του ΣΥΡΙΖΑ, λέγοντας ότι θα ανοίξει τις πύλες για το κίνημα και όχι για τους «γδάρτες του λαού». Στη λογική της Τ.Α. «γδάρτες του λαού» είναι μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ και άρα είναι ανεπιθύμητος επειδή *«οι πύλες του Πολυτεχνείου δεν ανοίγουν γι' αυτούς που υπογράφουν μνημόνια, γι' αυτούς που ξεπουλάν τη δημόσια περιουσία, γι' αυτούς που παρασιτούν στις πλάτες της κοινωνίας. Αυτοί έχουν προδώσει το μήνυμα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και είναι ανεπιθύμητοι»*[25].

---

24. Βλ. http://http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/07/10/όταν-λέμε-οχι-εννοούμε-οχι-αντιμνημον/

25. Βλ. http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/492

Προφανώς για την Τ.Α. μόνο όσοι πράττουν τα παραπάνω είναι «γδάρτες του λαού». Αντίθετα η ΛΑΕ του Λαφαζάνη (που κατέθεσε στεφάνι εκείνες τις ημέρες) δεν είναι γδάρτης του λαού. Ο Λαφαζάνης να υπενθυμίσουμε ότι υπήρξε υπουργός Ανάπτυξης στην πρώτη κυβερνητική θητεία του ΣΥΡΙΖΑ και ήταν μάλιστα ο αρμόδιος υπουργός την περίοδο των τεσσάρων εργατικών δολοφονιών στα ΕΛΠΕ (το 2015). Αυτός ανακάλυψε τη ζοφερή κυβερνητική πολιτική μόλις τον Αύγουστο του 2015 (μέχρι τότε δεν είχε καταλάβει τίποτα), ενώ πρόσφατα η ΛΑΕ βρέθηκε και κάλεσε στο εθνικιστικό συλλαλητήριο για τη Μακεδονία στη Θεσ/νίκη. Γδάρτες του λαού δεν είναι το ΚΚΕ, παρόλο που έχει ξεπουλήσει και υπονομεύσει τόσους αγώνες, ενώ στο απεργιακό διήμερο 19-20 Οκτωβρίου 2011 ενάντια στο πολυνομοσχέδιο είχε περιφρουρήσει τη βουλή από τον «αντιμνημονιακό λαό». Αντίστοιχα αρκετά είναι τα παραδείγματα για διάφορα κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Όπως βλέπουμε και στις δυο περιπτώσεις, οι αντικρουόμενες πλευρές χρησιμοποίησαν δυο φαντασιακά υποκείμενα, ώστε να αποδώσουν βάρος, νόημα και πολιτική συγκρότηση στην ανάλυση και τις κινήσεις τους και ταυτόχρονα να εκφράσουν, αόριστα, ευρύτερα στρώματα ή υποκείμενα, εγκαλώντας οι μεν την πλευρά των «καταληψιών» για έλλειψη περιεχομένου, και οι δε την πλευρά των «εισβολέων» για απόσταση της κίνησής τους από τις αναρχικές πρακτικές. Παράλληλα, και στις δύο περιπτώσεις, η μετάθεση των υποκειμένων των κινήσεων από τα κύρια, πραγματικά, στα δευτερεύοντα, φαντασιακά, λειτούργησε ενδοχωρικά ως οριοθέτηση των αντιζυγιών. Από τη μία πλευρά, η εξέγερση-επανάσταση απέναντι στον καθεστωτικό ρεφορμισμό[26] και από την άλλη το λαϊκό-σοβαρό-κινηματικό, απέναντι στα αντικοινωνικά παράσιτα[27].

Η κίνηση αυτή του προσδιορισμού ενός πολιτικού δίπολου είχε βέβαια και ένα βαθύτερο στόχο: την επιβολή ενός διλήμματος πολιτικών στοχεύσεων και της

---

26. «*Η κατάληψη του πολυτεχνείου συμπέρανε ότι η στάση της απέναντι στην επικείμενη κατασταλτική απόπειρα από μέρος του κινήματος θα ήταν καθοριστική για την κατεύθυνση του κινήματος από δω και πέρα. Το διακύβευμα αφορούσε και αφορά την ίδια την ύπαρξη του ελευθεριακού αγώνα και του οριζόντιου κινήματος ή την εκβιαστική αφομοίωσή του στο καθεστωτικό πολιτικό παζάρι.*» https://athens.indymedia.org/post/1580152/

27. «*Από την πρώτη στιγμή έγινε αντιληπτό πως το ΕΜΠ κατελήφθει από δυνάμεις που παρασιτούν στις πλάτες του κινήματος.*»
http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/512,
ενώ και ο Κύκλος της Φωτιάς στην ανακοίνωσή του αναφέρει για τους καταληψίες ότι διαπνέονται από «*βαθιά αντικοινωνική, ελιτίστικη και αντικινηματική αντίληψη*» και πως αντιμετωπίζουν το κίνημα με εχθροπάθεια «*γιατί αποτελεί το μόνο πραγματικό εμπόδιο στην εξουσιοφρένεια των μικρο-ηγεμόνων που αντί της συλλογικής αυτοοργάνωσης, θέλουν να επιβάλουν την «οργάνωση» των φέουδων και των συμμοριών*»,
https://kiklostisfotias.wordpress.com/2017/12/31/για-την-προσπάθεια-εξουσιαστικής-επι/

επιτακτικότητας σύμπλευσης ή ακόμα και συστράτευσης των υπολοίπων πολιτικών υποκειμένων με τη μία ή την άλλη πλευρά, διαγράφοντας από τον πολιτικό ορίζοντα κάθε άλλη επιλογή. Ταυτόχρονα, η επίκληση στα δυο ευρύτερα υποκείμενα-επαναστατικούς φορείς (Εξεγερμένοι-Λαός) σε συνδυασμό με τη δημοσιότητα που είχαν οι κινήσεις τους, λειτούργησε ως μια θεαματική αποτύπωση μιας αποκλειστικότητας στην εκπροσώπηση των δυο πλευρών ενδοχωρικά, δημιουργώντας μια περαιτέρω πόλωση. Μέσα από αυτήν τη λογική της εκπροσώπησης των δυο πλευρών, αναδύεται και μια πρόταση-αφήγηση κατασκευής αποκλειστικών επαναστατικών υποκειμένων: Παρά τις όποιες διαφορές τους, οι λογικές της αποκλειστικότητας, της εκπροσώπησης-αυτοανάθεσης και του τακτικισμού είναι αυτές που συγκλίνουν τις δυο πλευρές σε ένα κοινό σημείο (τουλάχιστον θεαματικά): την επιδίωξη επικυριαρχίας στο ενδοχωρικό, αλλά και στο ευρύτερο κινηματικό πεδίο.

3

Ιχνηλατώντας τις αιτίες/ Η γενεαλογία των διαχωρισμών

Η αντιπαράθεση στο Πολυτεχνείο ως απόληξη μιας κοινής επιδίωξης για επικυριαρχία δύο φαινομενικά αντιθετικών λογικών γίνεται ευκολότερα αντιληπτή με την αναδρομή στο πολιτικό υπόβαθρο του διαγκωνισμού δύο συγκεκριμένων αντιλήψεων για την πολιτική ηγεμονία στα «Εξάρχεια». Πριν όμως αναπτύξουμε το σκεπτικό μας σε σχέση με έναν τέτοιο ανταγωνισμό, θα πρέπει να καταγράψουμε το περιβάλλον μέσα στο οποίο εκτράφηκε αυτός με συγκεκριμένες προβληματικές αντιλήψεις και λογικές διαχωρισμών που άρχισαν να καλλιεργούνται εντός του αναρχικού χώρου.

Ο αναρχικός χώρος έβριθε ανέκαθεν διαφωνιών, αντιπαραθέσεων, εντάσεων και αποχωρήσεων, με την έννοια της κοινής αναρχικής κοινότητας να καθίσταται αντιληπτή στη βάση της συν-αποδοχής του αναρχικού οράματος άμεσα συναρτώμενου με τις τάσεις και τις πλουραλιστικές απόψεις των φορέων του, καθώς και στη βάση της αναγκαιότητας απάντησης στην κρατική καταστολή. Οι διαφορετικές αυτές απόψεις και τάσεις δεν ήταν ποτέ εύκολο να συντεθούν, ωστόσο για πολλά χρόνια ο αναρχικός χώρος είχε επιλέξει να κινείται με ενιαία μπλοκ κατά τη δημόσια έκφραση του λόγου και της δράσης του σε διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις, κλπ. Η επιλογή αυτή συνδεόταν με μια βαθιά πολιτική αντίληψη, η οποία εκλαμβάνει την κοινή κάθοδο των αναρχικών στον δρόμο όχι ως μια τετριμμένη δημόσια διαδικασία επικύρωσης μιας φαντασιακής ενιαιότητας, αλλά ως απόρροια της διαδικασίας συνδιαμόρφωσης περιεχομένων, νοημάτων και προταγμάτων, που προηγείται της δημόσιας κοινής έκφρασης στον δρόμο. Διαδικασία που με τη σειρά της αποτυπώνεται στην κοινή σύμπλευση πίσω από ένα κοινό πανό, χωρίς να απαιτείται η απόλυτη πολιτική ταύτιση των υποκειμένων καθώς έχει μεσολαβήσει η αποδοχή της αρχής της συναίνεσης ως πυρηνικής στον τρόπο λήψης αποφάσεων στις διαδικασίες μας.

Η γενική αυτή πρακτική των αναρχικών, που βασιζόταν στην πολιτική αντίληψη που περιγράφηκε, άρχισε να αμφισβητείται σταδιακά ήδη μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη από ομαδοποιήσεις και άτομα που έβλεπαν στην τελευταία όχι μια δυνατότητα διεύρυνσης των ανατρεπτικών περιεχομένων και βαθέματος του περιεχομένου της αυτοοργάνωσης και των συνειδήσεων, αλλά ένα όριο στο ζήτημα της οργανωτικής δυνατότητας των αναρχικών μέχρι σήμερα. Η αμφισβήτηση αυτή, που μεγεθύνθηκε ιδιαίτερα μετά την 5η Μάη του 2010, πέρα από τη συμπύκνωση και μετουσίωσή της σε οργανωτικές νόρμες, τύπου αναρχικής ομοσπονδίας, περιλάμβανε και την

αντίληψη της μη αναγκαιότητας σύμπραξης στο δημόσιο λόγο υπό ένα ενιαίο αναρχικό μπλοκ, καθώς δεν ήταν απαραίτητη πλέον η συν-αντίληψη μιας κοινής αναρχικής κοινότητας με τις πολλές διαφωνίες της, αλλά στην καλύτερη ο συντονισμός των επιμέρους τμημάτων, που θεωρητικά τη συν-αποτελούν, είτε αυτά συμφωνούν μεταξύ τους είτε διαφωνούν,. Αποτέλεσμα ήταν σε διαδικασίες αναρχικών ομάδων και ατόμων, που διαπραγματεύονταν πολιτικά ή κοινωνικά/ταξικά ζητήματα (από τα κορυφαία παραδείγματα η συνέλευση για τη διοργάνωση της πορείας της 4ης Φλεβάρη 2012 ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης) να εμφιλοχωρεί η αντίληψη των κάθετων διαφορετικών μπλοκ, φανερώνοντας την απροθυμία ζύμωσης και αποστερώντας από τη διαδικασία τη δυνατότητα συν-διαμόρφωσης ενός κοινού αναρχικού λόγου.Η αυτονομία κάθε μπλοκ δεν σκιαγραφούσε πλέον την αυτόνομη έκφραση των υποκειμένων του (αυτή είναι κάθε φορά ευκταία), αλλά τη διεμβόλιση και υπονόμευση της συν-διαμόρφωσης περιεχομένων σε μια κοινή διαδικασία. Διαδικασία που θα αποτυπωνόταν εν τέλει και στο δρόμο με τη συγκρότηση ενιαίου αναρχικού μπλοκ.

Την ίδια στιγμή, η αντίληψη των κάθετων πανό εξυπηρετούσε την αριστερίστικης προέλευσης λογική της πολιτικής καταγραφής στη δημόσια σφαίρα, της πολιτικής καταμέτρησης δηλαδή με όρους μαρκίζας. Στον πυρήνα αυτής της αντίληψης σημασία δεν έχει η δυναμική του πολιτικού οράματος και των προταγμάτων πίσω από μια συλλογικά συνδιαμορφωμένη κίνηση, αλλά η προβολή στο δημόσιο πεδίο μιας υποτιθέμενης διάδρασης/διασύνδεσης υποκειμένων ή ομάδων. Διάδρασης όχι υπό το πρίσμα της πραγματικής πολιτικής διασύνδεσης και της αντίστοιχης συλλογικής επεξεργασίας πίσω από αυτή, αλλά με όρους προώθησης και προβολής πολιτικών μαγαζιών, εν τέλει δηλαδή με όρους πολιτικής αυτοπροβολής.

Η υπονόμευση αυτή από συγκεκριμένες ομαδοποιήσεις συνδέθηκε άρρηκτα με άλλες επιλογές συγκρότησης της οργανωτικής προοπτικής των αναρχικών αλλά και της παρέμβασής τους στην κοινωνία μέσω μιας συγκεντρωτικής δομής, που έφερε τον τίτλο του «σοβαρού φορέα ευθύνης» για την προβολή του αναρχικού λόγου και πράξης.

Επιπλέον, στην προέκταση των διαχωριστικών λογικών επικάθησε τα τελευταία χρόνια και μια νεότευκτη αντίληψη σχετικά με την αυτονόμηση της οργάνωσης των περιφρουρήσεων στις διαδηλώσεις από το ίδιο οργανωτικό πλαίσιο και το περιεχόμενο της διαδικασίας, που τις καλεί. Η αντίληψη αυτή αναπτύχθηκε αρχικά ως λογική εντός των διαδικασιών, αντιλαμβανόμενη την περιφρούρηση των διαδηλώσεων ή δράσεων των αναρχικών ως προσόν των «ειδικών», αυτών που μπορούν και διαθέτουν τις ειδικές ικανότητες, την ανάλογη σωματική διάπλαση και «μπράτσα», και φυσικά, το κατάλληλο φύλο. Με τον τρόπο αυτό εξύψωνε το ρόλο του περιφρουρητή ως ρόλο διακριτής πολιτικής σημασιοδότησης η οποία μάλιστα, ενίοτε, έχρηζε της αντίστοιχης μιλιταριστικής περιβολής, όπως συνέβη στην πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στην Πλ. Βικτωρίας στις 21/11/2015, ή της αντίστοιχης σήμανσης διαφοροποίησης

μεταξύ των συντροφισσών, με ειδικά περιβραχιόνια να καταδεικνύουν τους διακριτούς και διακριτικά σημασιοδοτημένους ρόλους μεταξύ των συμμετεχόντων, όπως συνέβη σε περιφρούρηση συναυλίας στη Βίλα Ζωγράφου.

Ταυτόχρονα, η ίδια αντίληψη αναπτύχθηκε και σε μια δεύτερη μορφή της, η οποία ανήγαγε την έννοια της περιφρούρησης και της αυτοάμυνας όχι απλώς σε μια λειτουργία των «ειδικών», αλλά σε μια πλήρως αποκομμένη σφαίρα, η οποία προϋπέθετε μια ξεχωριστή, αυτονομημένη διαδικασία εκτός των διαδικασιών, προκειμένου η έννοια της περιφρούρησης να επιτελέσει το ρόλο της ως πολιτικό σημαίνον και ταυτόχρονα πολιτικό σημαινόμενο ευρύτερων προταγμάτων και στρατηγικών. Η λογική αυτή δηλαδή επιχειρούσε αυτή τη φορά όχι απλώς να μεταστρέψει την πάγια αντίληψη της περιφρούρησης ως μίας ακόμη εναλλασσόμενης λειτουργίας ή εναλλασσομένου ρόλου σε διαλεκτική διασύνδεση με το περιεχόμενο και τη στοχοθεσία της πολιτικής διαδικασίας, αλλά ταυτόχρονα, με πρόσχημα εσωτερικές οργανωτικές αδυναμίες να θέσει την ίδια την περιφρούρηση ως το όριο της: το ενδιαφέρον δεν συνδεόταν με την ειλικρινή μέριμνα για το ξεπέρασμα των δυσλειτουργιών, αλλά με την προβολή και ανύψωση της βίας της αυτοάμυνας, διαφοροποιημένης και αποκομμένης από τη διαλεκτική μέσου/σκοπού και τις στοχεύσεις των διαδικασιών του χώρου ή και του ευρύτερου κινήματος.

Διόλου τυχαία και ως πτυχές άμεσα συνδεδεμένες με την παραπάνω λογική εμφανίστηκαν τα τελευταία χρόνια κι άλλες διαχωριστικές έννοιες που κατασκευάστηκαν ως τέτοιες και ήρθαν να κατηγοριοποιήσουν τους συντρόφους, διεμβολίζοντας συνάμα την κοινή κίνηση της αναρχίας απέναντι στα ζητήματα που την αφορούν. Είδαμε να χρησιμοποιούνται όροι όπως «αναρχικοί της πράξης», «μαχητικός αντιφασισμός», «έμπρακτη ή μαχητική αλληλεγγύη», που εντός τους έφεραν μια πολεμική κριτική σε έναν «αόριστο άλλο». Και αν ο αυτοπροσδιορισμός καταδεικνύει το αντίθετό του: τους αναρχικούς της θεωρίας (;) ή τους μη μαχητικούς αντιφασίστες (;) ή τους μη πράττοντες αλληλέγγυους (;), όσοι χρησιμοποίησαν αυτές τις έννοιες δεν ενδιαφέρονταν στην πραγματικότητα να καταδείξουν ποιοι είναι αυτοί οι αναρχικοί της θεωρίας ή οι μη μαχητικοί αναρχικοί.

Αυτό που ενδιέφερε τους φορείς αυτών των λογικών ήταν να εξυψωθεί η «πράξη», η «μάχη» (όπως οι ίδιοι κάθε φορά την καθόριζαν) ως η μοναδική αλήθεια του αγώνα και οι φορείς της, «οι πράττοντες», οι «μαχητές» ως οι μοναδικοί εκφραστές του. Έτσι, μέσα από την αυτοπαρουσίαση αυτών των «εκλεκτών» (ατόμων, παρεών, συλλογικοτήτων) επιχειρούνταν μια μετάβαση από την αναρχία των συντροφισσών/ων, στην αναρχία των «μαχητών» και των «πολεμιστών» ως των ιδανικών φορέων του αγώνα.

Οι λέξεις και η φρασεολογία δεν είναι ουδέτερες, φέρουν βάρος και συχνά στις συνελεύσεις και τις δράσεις των αναρχικών η χρήση τους αντανακλούσε ακριβώς αυτή τη λογική με βάση την οποία όποιος δεν ήταν ετοιμοπόλεμος τη στιγμή της (κάθε φορά παρουσιαζόμενης ως) «τελικής μάχης» δεν άξιζε να είναι μέρος του αγώνα, ήταν

ο δειλός, ο ρεφορμιστής, αυτός που «*αν δεν έχει τα άντερα να σηκωθεί να φύγει*», καθώς ο αγώνας «*θέλει νεκρούς*»[28]. Και για να ξεχωρίσει η ήρα από το στάρι, αυτός ο ατομικός/συλλογικός πολεμιστής θα έπρεπε να αποδείξει πως διαθέτει τα καλύτερα όπλα, θα έπρεπε να επιδεικνύει διαρκώς πως είναι ο καλύτερος χειριστής τους, πως έχει την απαραίτητη πυγμή και την κατάλληλη αρρενωπή συμπεριφορά.

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητες μερικές επισημάνσεις. Ο όρος του «μαχητικού αντιφασισμού» ερχόταν συχνά να απαντήσει στη διαστρέβλωση των εννοιών από το κράτος και την κυριαρχία, να επανανοηματοδοτήσει και να επανατοποθετήσει στη ριζοσπαστική τους βάση όρους κι έννοιες απέναντι σε χρήσεις, όπως εκείνη του κρατικού αντιφασισμού (διώξεις απέναντι στη ΧΑ, δημοκρατικά δάκρυα για τη δολοφονία του Π. Φύσσα) ή του πασιφιστικού δημοκρατικού αντιφασισμού της Αριστεράς. Και ενώ ο διαχωρισμός αυτός και η χρήση του είχε αυτή τη λειτουργία επανανοηματοδότησης με το βλέμμα προς τις κοινωνικές προσλαμβάνουσες της έννοιας του αντιφασισμού, ωστόσο, την ίδια στιγμή από συγκεκριμένες ομαδοποιήσεις τίθεται ως βάση εξορθολογισμού και νομιμοποίησης της εικόνας του αρρενωπού μαχητή.Την ίδια νομιμοποιητική λειτουργία αναβάπτισης είχε και για τις μάτσο και σεξιστικές συμπεριφορές στο όνομα του «αντίφα», ή για την προσέγγιση κοινωνικών υποκείμενων με κριτήριο τη χρηστικότητα της προβαλλόμενης ισχύος τους (οπαδοί αθλητικών ομάδων). Η τελευταία αυτή λογική, πέρα από τον βραχύβιο χρησιμοθηρικό χαρακτήρα της εφόσον στηρίζεται στην ευκαιριακότητα, τον πρακτικισμό και τη μη επικοινωνία αξιών και προταγμάτων, αντανακλά και την προβληματική προσέγγιση του αντιφασιστικού αγώνα όχι ως πεδίου ευρύτερων περιεχομένων, αλλά ως περιχαρακωμένου πεδίου όπου στον πυρήνα του βρίσκεται αποκλειστικά το ξύλο στους φασιστές.

---

28. Δυστυχώς, οι δύο αυτές φράσεις σε εισαγωγικά διατυπώθηκαν σε δημόσιες πολιτικές διαδικασίες και γεγονότα.

4

Η συμπλήρωση του παζλ με την Αναρχική Ομοσπονδία[29]

Το πάζλ των διαχωριστικών λογικών που αποτέλεσαν το υπέδαφος στο οποίο εκτράφηκαν οι αντιλήψεις ηγεμονίας και επικυριαρχίας, όπως αυτές προβλήθηκαν στο Πολυτεχνείο, θεωρούμε ότι συμπληρώνεται εμφατικά και από τον τρόπο που εξελίχθηκε, καθώς και τα περιεχόμενα που ανέδειξε, η οργανωτική προσπάθεια με πρωτοβουλία τεσσάρων αναρχικών ομάδων για τη δημιουργία αναρχικής ομοσπονδίας.

Η ομοσπονδιακή μορφή οργάνωσης των αναρχικών, του κινήματος ή και της κοινωνίας φυσικά και δεν είναι ξένη προς την αναρχία· αντίθετα έχει δοκιμαστεί σε πλείστα ιστορικά παραδείγματα, εντός και εκτός της ελλαδικής επικράτειας. Ωστόσο, η τελευταία απόπειρα εφαρμογής αυτού του οργανωτικού προτύπου, από τα τέλη του 2012 και τις αρχές του 2013, στον ελλαδικό χώρο, θεωρούμε πως είχε προβληματικά σημεία, καταλήγοντας –παρά τις διακηρύξεις της– να συμβάλλει στην περαιτέρω παραγωγή διαχωρισμών εντός του α/α χώρου.

Η τεχνητή πόλωση μεταξύ αφορμαλισμού και φορμαλιστικού μοντέλου

Η οργανωτική αυτή πρωτοβουλία αρχικά διέγνωσε ως ανάγκη για τη δημιουργία της την «*ανεπάρκεια του αφορμαλιστικού μοντέλου, μέσα από το οποίο οι αναρχικοί του ελλαδικού χώρου επιλέγαμε να δρούμε για χρόνια*». Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση ο μέχρι τότε τρόπος συνάντησης, συνδιαμόρφωσης και ζύμωσης των αναρχικών είχε αγγίξει τα «*όρια της καταγγελίας και διαμαρτυρίας*» που έθετε «*η εξεγερσιακότητα*». Θέτοντας στις απαρχές της δημιουργίας της την ανάγκη χάραξης μιας διαχωριστικής, ανταγωνιστικής γραμμής μεταξύ αφορμαλισμού και φορμαλισμού, οι –υπαρκτές κατά τα άλλα– διαφορές των δυο οργανωτικών μοντέλων προσεγγίζονται κυρίως στη βάση της επιλογής της κατάλληλης μορφής, αλλά και ενός τεχνητού δίπολου

29. Όλες οι παραπομπές αυτού του άξονα είναι αναφορά στο Κάλεσμα για την Προοπτική Δημιουργίας Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης https://athens.indymedia.org/post/1443780/

μεταξύ φορμαλισμού και εξεγερσιακότητας που θέτει apriori δύο μορφές αγώνα ως ανταγωνιστικές μεταξύ τους.

Μάλιστα, ενώ η συζήτηση και ο διάλογος για τους τρόπους οργάνωσης των αναρχικών έχει μακρά παράδοση, η πλειοδοσία σε μια τέτοια ανταγωνιστική σχέση πήρε τη μορφή του ατεκμηρίωτου στιγματισμού του αφορμαλιστικού μοντέλου ως ατελέσφορου και πεπερασμένου. Με τον τρόπο αυτό, υποβαθμίστηκε από τη μια η συμβολή των αναρχικών στους αγώνες των τελευταίων δεκαετιών και, ταυτόχρονα, η ίδια η πολιτική επιλογή της αυτό-οργάνωσης, στη φορμαλιστική ή αφορμαλιστική εκδοχή της, υποβιβάστηκε σε έναν αυστηρό δομισμό.

Με άλλα λόγια, στην ουσία δεν τέθηκε το ερώτημα αν οι τρόποι οργάνωσης και δράσης των αναρχικών μέσα σε αυτές τις δεκαετίες αποτελούσαν δυναμικές ή μονολιθικές, διαλεκτικές ή αρτηριοσκληρωτικές διεργασίες και αποτέλεσμα επαρκούς ή ανεπαρκούς ζύμωσης αξιών και προταγμάτων εντός διαφορετικών κάθε φορά συνθηκών και διακυβευμάτων, τόσο εντός του α/α χώρου όσο και στα κοινωνικά πεδία. Αλλά ακολουθήθηκε μια αντίστροφη συλλογιστική πορεία, εκκινώντας από τη διαπίστωση, πως η αφορμαλιστική οργάνωση συνιστά μια ατελέσφορη διαδικασία, ενός περιορισμένου στη δυναμική και τις πολιτικές δυνατότητες οργανωτικού πολιτικού μοντέλου που δεν μπορούσε παρά να συνεισφέρει στον αναρχικό αγώνα μέχρι το επίπεδο της διαμαρτυρίας και καταγγελίας.

Αντίστοιχη ήταν και η υποβάθμιση της έννοιας της εξεγερσιακότητας, δηλαδή των συγκρουσιακών και εξεγερτικών προοπτικών με τις οποίες εμπλούτισαν οι αναρχικοί τους αγώνες των τελευταίων δεκαετιών, χάριν της πλειοδοσίας στην παραπάνω πόλωση. Έτσι, η όποια κριτική στην εξεγερσιακότητα ή τα όριά της που θα μπορούσε να συμβάλλει στον κινηματικό διάλογο για τις μορφές παρέμβασης των αναρχικών, αφοπλιζόταν εκ των προτέρων από τον τεχνητό προσανατολισμό της στην αποδόμηση του αφορμαλιστικού μοντέλου ως εκείνου που «*δεν δίνει τη δυνατότητα χάραξης μακροπρόθεσμων στρατηγικών δόμησης και οργάνωσης του αγώνα στην κατεύθυνση της επανάστασης και του μετασχηματισμού της κοινωνίας από τα κάτω*».

Μια αφήγηση, δηλαδή, που δημιουργούσε εκ νέου διαχωρισμούς εντός του α/α χώρου. Μια αντίληψη που τελικά θέλει ως απλούς «*μεταρρυθμιστές*» όλους όσοι επιμένουν να μην θεωρούν ότι η επανάσταση είναι ένα απλό ζήτημα «*οργανωτικής αναβάθμισης*». Ή όσους επιμένουν να προσεγγίζουν τη μακρόχρονη οργάνωση των αναρχικών μέσα από το αφορμαλιστικό μοντέλο όχι υπό το πρίσμα της πολιτικά άστοχης επιλογής ενός οργανωτικού μοντέλου, αλλά μέσα από τη διαλεκτική αποτίμηση των μορφών οργάνωσης και δράσης σε συνδυασμό με τα περιεχόμενα, που ανέδειξαν οι αναρχικές, τις ριζοσπαστικές αλλαγές στις οποίες συνεισέφεραν και τις αξίες τις οποίες δοκίμασαν εντός των κοινωνικών αγώνων.

Η συνειδητή αυτή επιλογή ανταγωνιστικής πόλωσης των δύο μοντέλων, προκειμένου να επικυρωθεί η ανάγκη και αξία μιας ομοσπονδιακής μορφής οργάνωσης, αποτέλεσε το εφαλτήριο μιας δεύτερης επιλογής, η οποία με τη σειρά

της μετατόπισε τη συζήτηση για την ανάγκη συλλογικοποίησης και ζύμωσης εντός του α/α χώρου στην προβληματικοποίηση της σχέσης μεταξύ ατόμων και συλλογικότητων, θεσμοθετώντας για πρώτη φορά εντός αναρχικών διαδικασιών τον αποκλεισμό των ατόμων από αυτές. Τα μεμονωμένα άτομα τοποθετούνται εκτός του προτεινόμενου μοντέλου, καθώς «*η συνύπαρξη ατόμων και συλλογικοτήτων (...) αυτόματα θα δημιουργούσε μια ανισοτιμία στις υποχρεώσεις και στα δικαιώματα*» και με τον τρόπο αυτό ένα σημαντικό κομμάτι της δυναμικής του α/α χώρου περιθωριοποιείται.

Η λύση στο πρόβλημα της ανισοτιμίας δόθηκε ξανά πρακτικίστικα, από την ίδια τη φόρμα της οργάνωσης: το άτομο μπορεί να δημιουργήσει «*μαζί με άλλους συντρόφους, μια νέα πολιτική συλλογικότητα που θα ενταχθεί στην οργάνωση*». Συνεπώς, τελικά η δημιουργία συλλογικοτήτων δεν εκκινείται από την επιθυμία δημιουργίας κοινών τόπων μέσα από τους οποίους καλλιεργούνται ειλικρινείς, συντροφικές σχέσεις και αντιστρόφως, αλλά ως ένα τεχνικό μέσο συμμετοχής στη συγκεκριμένη οργάνωση. Σαν η πολιτική συμβολή ενός υποκειμένου να μην περνά μέσα από τη συνειδητή εμπλοκή στον αγώνα και την καλλιέργεια/ενδυνάμωση των συντροφικών σχέσεων, αλλά μέσα από μετρήσιμες «υποχρεώσεις και δικαιώματα», όπως αυτά επιβάλλονται από το καταστατικό της οργάνωσης.

Και αν η συζήτηση γύρω από την ανάγκη συλλογικοποίησης έχει απασχολήσει και συνεχίζει να απασχολεί τον α/α χώρο, το να υποβιβάζεται στην περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό των ατόμων από την οργανωτική μορφή, συνιστά οπισθοχώρηση και την ίδια στιγμή μια αξιακή υποτίμηση της ατομικότητας. Άλλωστε, ο α/α χώρος έχει επιλέξει να διαφοροποιηθεί αξιακά από την Αριστερά, αρνούμενος να ισοπεδώσει τα άτομα χάριν ενός πρωτοπόρου φορέα που προορίζεται να πραγματώσει τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Η στοχοθεσία της παρέμβασης στο «*κεντρικό πολιτικό σκηνικό*»

Η πριμοδότηση της ομοσπονδιακής οργανωτικής μορφής δεν στηρίχθηκε μόνο στην αποδόμηση του αφορμαλισμού και την προβληματικοποίηση της σχέσης ατόμων–συλλογικοτήτων, αλλά υπαγορεύθηκε και από μια διαφορετική αντίληψη προσέγγισης και ερμηνείας της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Η αφήγηση της ανάγκης οργάνωσης υπό ένα τέτοιο όχημα εντάχθηκε στον απόηχο της εξέγερσης του Δεκέμβρη με παρακαταθήκη την αναμφισβήτητη δυναμική συμμετοχή (και) των αναρχικών στην εξέλιξη και την ανάδειξη των προταγμάτων του, καθώς και τη συνακόλουθη διόγκωση του αναρχικού χώρου. Η αντίληψη πάνω στην οποία εδράστηκε αυτή η ανάγκη «διάβασε» τον Δεκέμβρη ως το όριο του αναρχικού αγώνα το οποίο έπρεπε να αναβαθμιστεί. Και για να αναβαθμιστεί έπρεπε να δημιουργηθεί η μορφή που κατά τα λεγόμενά της θα έφερνε την αναρχία στο «*κεντρικό πολιτικό προσκήνιο*» μετατρέποντας την σε μια «*σοβαρή*», «*συγκροτημένη*» πρόταση.

Κατά τη γνώμη μας, μια τέτοια αντίληψη ήταν προβληματική καθώς αντί να αναλύσει την πολυπλοκότητα του Δεκέμβρη και τους ορίζοντες που άνοιξε σε σχέση με τη ζύμωση, την εμβάθυνση των περιεχομένων καθώς και τις δυνατότητες διασποράς των αναρχικών προταγμάτων και της αυτοοργάνωσης, μετατόπισε το επίδικο της αναρχικής παρέμβασης σε μια μονοσήμαντη οργανωτικοκεντρική προσέγγιση εντάσσοντας τις έννοιες της κεφαλαιοποίησης, της αξιοποίησης και της αποτελεσματικότητας των αγώνων.

Με τον τρόπο αυτό, δεν επιχειρήθηκε απλώς η μορφή/μέσο να καταστεί καταλυτικός παράγοντας για την επανάσταση, αλλά κυοφορήθηκε και η φιλοδοξία να γίνει τελικά ο μοναδικός φορέας για αυτήν, παρά τα αρχικά αντίθετα λεγόμενά της ότι «*δεν επιθυμεί να εκπροσωπήσει όλο τον αναρχικό χώρο*».

Η πολιτική οργάνωση είναι αδιαχώριστο στοιχείο της πολιτικής μιας συλλογικότητας ή ενός φορέα και ενσωματώνει με έναν τρόπο τα προτάγματα, τις αξίες και το πολιτικό του όραμα. Είναι η εφαρμογή στο σήμερα των σχέσεων που οραματιζόμαστε στο αύριο. Ο διαχωρισμός της μορφής, ως μοντέλου οργάνωσης, από το περιεχόμενο και η θέση της ως αναγκαίου προηγούμενου για την πολιτική ζύμωση επιβάλλει μια ριζικά διαφορετική αντίληψη στον τρόπο ανάγνωσης και προβληματισμού των αναρχικών γύρω από τους εκάστοτε αγώνες και τις εξεγερσιακές διαδικασίες.

Αντίστοιχα, η σχέση των μέσων και των σκοπών είναι μια από εκείνες που έχουν απασχολήσει ιδιαίτερα τη θεωρία και την κινηματική πρακτική. Και προφανώς δεν είναι για εμάς αυτό το κατάλληλο πεδίο, ώστε να εμβαθύνουμε σε μια τέτοια ανάλυση. Ωστόσο, οι πολιτικές επιλογές που αναδεικνύουν τα δύο αυτά στοιχεία ως δίπολο (από τη μία οι σκοποί και από την άλλη τα μέσα τους), οι πολιτικές δηλαδή επιλογές που κατορθώνουν να επιβεβαιώσουν τα μέσα ως στοιχείο διαχωρισμένο από τους σκοπούς μιας πολιτικής ή ενός αγώνα, εγείρουν τουλάχιστον την επιφύλαξη μας. Η οργανωτική μορφή δεν μπορεί να αναδεικνύεται σε μέσο/καταλύτη προς την κατεύθυνση του επαναστατικού οράματος, όπως, αντίστοιχα, η εξέγερση δεν είναι ένα μέσο που φέροντας το σκοπό του (αυτό)εκπληρώνει το αναρχικό όραμα. Οι σκοποί και τα μέσα, δεν είναι στοιχεία διαχωρισμένα σε ξεχωριστές σφαίρες της πολιτικής πρακτικής, αλλά στην πραγματικότητα αδιάκριτα στοιχεία της.

Κατά συνέπεια, η ανάγκη να βρεθεί στο «Κεντρικό Πολιτικό Σκηνικό», ο όποιος πρωτοπόρος φορέας που θα θεωρεί πως είναι ο εκπρόσωπος κάποιου αόριστου επαναστατικού υποκειμένου δεν ανήκει στη δική μας αντίληψη για την αναρχική δράση και παρέμβαση. Αντιθέτως, είναι ανάγκη οι αναρχικές αντιλήψεις και αξίες, στα πεδία που ξεδιπλώνονται, να καταφέρουν να έλθουν στο πολιτικό προσκήνιο έναντι των κρατιστικών / εξουσιαστικών κυρίαρχων αφηγήσεων.

5

Ο πόλεμος για την ηγεμονία των Εξαρχείων

Επανερχόμενοι στο σκεπτικό μας για το υπόβαθρο του διαγκωνισμού των δύο αντιλήψεων που εκδηλώθηκαν στο Πολυτεχνείο και αναζητώντας τη γενεαλογία των λογικών ηγεμονίας και επικυριαρχίας, αναπόφευκτα σκοντάφτουμε στην πρόσφατη ιστορία του α/α κινήματος όπως αυτή καταγράφεται μέσα και γύρω από την αναρχική (θερμο)κοιτίδα των Εξαρχείων. Εδώ και δεκαετίες, ο χώρος των Εξαρχείων έχει ταυτιστεί με το σύνολο των δραστηριοτήτων του αναρχικού χώρου: τις συναντήσεις και τις πολιτικές του διαδικασίες, την καθημερινή πολιτική δουλειά μυρμηγκιού που διεξάγει, τις δράσεις αντίστασης και τα εξεγερτικά γεγονότα που 'χει παράγει, τις κουλτούρες αναζήτησης και αμφισβήτησης που 'χει γεννήσει, την καθημερινή ζωή και δραστηριότητα των αναρχικών που ζουν/κινούνται/ψυχαγωγούνται/σχετίζονται στα Εξάρχεια. Αυτή η ιστορική ταύτιση της γειτονιάς των Εξαρχείων με τον αναρχικό χώρο γεννά και μια σειρά πολιτικών παράδοξων που μέσα από την αντιφατική τους φύση, παράγουν διαχρονικές παθογένειες ή και τερατώδεις παραμορφώσεις. Και διόλου τυχαίο δεν είναι το γεγονός ότι ο διαγκωνισμός γύρω από την πολιτική ηγεμονία εντός του α/α χώρου αναπόφευκτα περνά μέσα και από το πολιτικό και εδαφικό πεδίο των Εξαρχείων.

Μέσα από μια σειρά αναγνώσεων, τα Εξάρχεια νοούνται ως το κατεξοχήν πεδίο δράσης του α/α χώρου, ως το «συμβολικό κεφάλαιο» του ίδιου χώρου και των αγώνων που διεξάγει, ως το κέντρο λήψης αποφάσεων του ίδιου χώρου (με σαφή αναφορά στο Πολυτεχνείο), ως το κατεξοχήν πεδίο αναπαραγωγής αντιλήψεων, αναπαραστάσεων, αφηγήσεων αλλά και της ίδιας της ύπαρξης ολόκληρων πολιτικών σχηματισμών. Εντέλει, ως ο δημόσιος καθρέφτης της ύπαρξης και της κάθε φορά φυσιογνωμίας του α/α χώρου. Μέσα από αυτές τις αναγνώσεις, το πεδίο των Εξαρχείων αποτελεί εφαλτήριο για τη γέννηση μιας σειράς πολιτικών αντιλήψεων/τάσεων του α/α χώρού καθώς και πεδίο νομιμοποίησης της ύπαρξης και δράσης τους. Έτσι, μόλις τις δύο τελευταίες δεκαετίες, μέσα στο πολιτικό εργαστήρι των Εξαρχείων έχουν γεννηθεί, έχουν θαφτεί και έχουν αναστηθεί ολόκληρες πολιτικές τάσεις του α/α χώρου που διεκδίκησαν, η καθεμία με τον τρόπο της, την πολιτική της παρουσία στα τεκταινόμενα της «αναρχικής σκηνής». Μια διεργασία αφενός υγιής και αναμενόμενη για ένα κίνημα ζωντανό που αναπνέει, και αφετέρου προβληματική (και εξίσου αναμενόμενη) για ένα κίνημα που ακολουθεί τους δικούς του παλμούς, τις δικές του ανάσες περίκλειστο μέσα στις εργαστηριακές συνθήκες των Εξαρχείων.

Συμπερασματικά, η αντιφατική ανάπτυξη του αναρχικού κινήματος μέσα από την ταύτισή του με την ιστορία και την γειτονιά των Εξαρχείων δεν αξίζει ούτε να θεοποιηθεί και να φετιχοποιηθεί, αλλά ούτε και να δαιμονοποιηθεί και να πεταχτεί στον κάλαθο των αχρήστων. Αντίθετα, η κριτική του επαναθεώρηση, πέρα από φοβίες και συναισθηματισμούς, μας βοηθά ν' αντλήσουμε πλήθος συμπερασμάτων που μπορούν να μας οδηγήσουν στην ψύχραιμη αντιμετώπιση μιας σειράς ζητημάτων που στοιχειώνουν την δράση του α/α κινήματος.

Για παράδειγμα, δεν μπορούμε να μην παρατηρήσουμε ότι οι δύο αντιλήψεις που φαίνονται να συγκρούονται στις πύλες του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 2017, ουσιαστικά σκιαμαχούν, εδώ και τρία περίπου χρόνια, με μια σειρά αφορμών που στην πλειοψηφία τους έλαβαν χώρα στο πολιτικό και γεωγραφικό έδαφος των Εξαρχείων. Παράλληλα, οι αφορμές και τα σημεία τριβής ή όσμωσης των αντιλήψεων αυτών παρήχθησαν αποκλειστικά στο ίδιο έδαφος, και αμφότερες οι «πλευρές» εσκεμμένα ή μη, φρόντισαν να μοιραστούν τις εκατέρωθεν κριτικές τους θεωρήσεις μέσα στην «σκηνή των Εξαρχείων». Ο (αυτο)περιορισμός της πολιτικής αντιπαράθεσης σε μια συγκεκριμένη γειτονιά με συγκεκριμένα κοινωνικά, πολιτικά και ιστορικά χαρακτηριστικά, αναπόφευκτα δημιουργεί εντάσεις. Κάθε πλευρά δεν αναζητά την κοινωνική γείωση και νομιμοποίηση των προταγμάτων της μέσα από μια σειρά προτάσεων ή πειραματισμών, αλλά την πολιτική της αυτοεπιβεβαίωση. Έτσι, η θεμιτή πολιτική αντιπαράθεση απόψεων, πρακτικών και προταγμάτων στα πλαίσια ενός πολύμορφου κινήματος μετατρέπεται σε αθέμιτο ανταγωνισμό κυριαρχίας και ηγεμονισμού όπου η ύπαρξη του ενός προϋποθέτει την ανυπαρξία του άλλου.

Η δημιουργία της «Συνέλευσης για την επανοικειοποίηση των Εξαρχείων», λίγο μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΣΥΡΙΖΑ, αποτέλεσε το επίσημο πολιτικό όχημα, ώστε να απαντηθούν μια σειρά πολιτικών ζητημάτων που υπερβαίνουν κατά πολύ την γειτονιά των Εξαρχείων και το α/α κίνημα, προβάλλοντας αιχμιακά το ζήτημα της αντίστασης στις ναρκομαφίες των Εξαρχείων. Στο αυτοπαρουσιαστικό της κείμενο, η Συνέλευση καταθέτει ότι φιλοδοξεί να καλύψει «τα κοινωνικά και πολιτικά κενά» που δημιουργούν «η απουσία δομών ταξικής αλληλεγγύης και πολιτικής συγκρότησης των καταπιεσμένων στις γειτονιές, η αδυναμία συγκρότησης ενός ταξικού μετώπου Αγώνα που θα μπολιάσει με επαναστατικό όραμα την κοινωνία δίνοντας διεξόδους από την κρίση». Με αυτό το σκεπτικό προκύπτει ο στόχος να χτιστεί «*μια γειτονιά πρότυπο αντίστασης απέναντι στον πόλεμο που μας κήρυξε η τρόικα, αλλά και εναντίον του εγχώριου πολιτικού και οικονομικού συστήματος που συνέπραξε στη γενοκτονία εναντίον της χειμαζόμενης κοινωνίας*»[30]. Όμως, πολύ γρήγορα, οι μακροπρόθεσμοι πολιτικοί στόχοι εγκαταλείπονται χάριν της πολιτικής

30. https://athens.indymedia.org/post/1563996/

τακτικής και αναπόφευκτα γεννιέται η δυσαρμονία τακτικής/στρατηγικής, μέσων και σκοπών: «Για να υπηρετήσουμε όμως εύστοχα τους στρατηγικούς σχεδιασμούς μας θα πρέπει εξίσου εύστοχα και νικηφόρα να περιφρουρήσουμε τους ενδιάμεσους τακτικούς στόχους πάλης αφού για εμάς είναι κάτι περισσότερο από αυτονόητο ότι ένα κίνημα χωρίς αρχές είναι ένα κίνημα χωρίς πολιτικό περιεχόμενο όπως και το αντίστροφο φυσικά»[31]. Έτσι προκύπτει «ο αγώνας ενάντια στις ναρκομαφίες, την κρατική καταστολή και τον κοινωνικό κανιβαλισμό», που «συνοψίζει την τακτική της συνέλευσής μας»[32]. Παρά τους σαφείς διακηρυγμένους στόχους της Συνέλευσης, πολύ σύντομα αυτοί επενδύονται με μια σειρά ακόμη «ενδιάμεσων στόχων-σταδίων» οι οποίοι δεν αφορούν τις ναρκομαφίες, την κρατική καταστολή, τον κοινωνικό κανιβαλισμό και κάθε λογής αλλότρια συμφέροντα αλλά τα καθ' ημάς, την οργανωτική/πολιτική κατάσταση του α/α κινήματος.

Η συζήτηση αυτή ανοίγει με ιδιαίτερη ανησυχία από την εν λόγω Συνέλευση μέσω επανειλημμένων ανακοινώσεων στις οποίες καταγγέλλει δημόσια «*περιστατικά αντικοινωνικής και αντικινηματικής βίας*» (Ιούλιος 2016)[33],«*αντικοινωνικές πρακτικές και αντικινηματική βία*»(Οκτώβρης 2016)[34],«*φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού*»(Ιούλιος 2017)[35] που στη συντριπτική τους πλειονότητα λαμβάνουν χώρα στα Εξάρχεια και σε παραπλήσια πανεπιστημιακά ιδρύματα (Πολυτεχνείο, Χημείο, Νομική). Οι καταγγελίες αυτές συνοδεύονται από τον επείγοντα και κρίσιμο τόνο που επιδίδουν οι γράφοντες, για την ανάγκη επίλυσης αυτών των φαινομένων στο όνομα της γειτονιάς, του κινήματος, της επανάστασης. Συγκεκριμένα, τονίζουν ότι «*η επίδρασή τους τόσο στη γειτονιά μας όσο και στις γραμμές του κινήματος είναι καθοριστική. (...) Που αν επικρατήσουν θα μεταλλάξουν δομικά τόσο το περιεχόμενο, όσο και την ουσία του απελευθερωτικού αγώνα. Γιατί είναι ξεκάθαρο ότι οι ευθύνες βαραίνουν συλλογικά όλους εμάς, οργανωμένες ομάδες και μεμονωμένους συντρόφους, και αν επιλέξουμε να αναμετρηθούμε μαζί τους θα έρθουμε αντιμέτωποι με δομικές παθογένειες και κενά που έδωσαν χώρο στην ανάπτυξη της γάγγραινας εντός του κινήματος. Γιατί η συγκρότηση του κινήματος σήμερα είναι καθήκον και ιστορική αποστολή όσων αγωνίζονται για να αλλάξουν τον κόσμο.(...) Ότι δηλαδή αυτού του είδους οι συμπεριφορές, στο όνομα μάλιστα του αγώνα και της αναρχίας, αποτέλεσαν και συνεχίζουν να αποτελούν μια από τις βασικότερες αιτίες αποσύνθεσης και κατακερματισμού του συλλογικού υποκειμένου αντίστασης. Η*

---

31. https://athens.indymedia.org/post/1563996/

32. Ο.π.

33. https://athens.indymedia.org/post/1561090/

34. Βλ. υπ. 31

35. https://athens.indymedia.org/post/1576043/

αναπαραγωγή του κοινωνικού κανιβαλισμού μέσα από βίαιες και αναιτιολόγητες επιθέσεις αντιστρατεύεται την προσπάθεια ενδυνάμωσης του αναρχικού κινήματος, σπέρνει την απογοήτευση και δημιουργεί σύγχυση για τους σκοπούς και τις επιδιώξεις μας»(Οκτώβρης 2016)[36].

Σε μια πολιτική συγκυρία όπου το α/α κίνημα ασφυκτιά απέναντι στην προέλαση της κυβερνώσας Αριστεράς και της συνακόλουθης σύγχυσης που σπέρνει η κινηματική/αγωνιστική οπισθοχώρηση συνολικά των κοινωνικών αγώνων, η εν λόγω Συνέλευση μέσα από τον παραμορφωτικό φακό των Εξαρχείων συμπεραίνει ότι για την απογοήτευση και την αποστράτευση στους κύκλους των αναρχικών και του κινήματος ευρύτερα, φταίει η εκροή αντικοινωνικής βίας και περιστατικών κοινωνικού κανιβαλισμού που είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την μητροπολιτική φυσιογνωμία των Εξαρχείων, στην οποία ο αναρχικός χώρος έχει συμβάλλει τα μάλα μέσα από την πολιτική, κοινωνική και, προσφάτως, επιχειρηματική του δραστηριότητα. Τη στιγμή, δηλαδή, που ο κινηματικός-πολιτικός διάλογος και οι εμπειρίες αγώνα ενάντια στις εξαρτήσεις παραμένουν ελλιπέστατα, τη στιγμή που η αντίφαση να συνιστούν τα Εξάρχεια πεδίο οικονομικής επένδυσης και για αναρχικούς παραμένει ανεπεξέργαστη, και την στιγμή που η εμπορευματοποίηση των Εξαρχείων φέρει την υπογραφή των αφομοιωμένων κινημάτων αμφισβήτησης και αναζήτησης madeinExarcheia, μερίδα του α/α χώρου αναγνωρίζει στον εαυτό της την «ιστορική αποστολή» να επιτεθεί στον «εσωτερικό εχθρό» που παρασιτεί στο κίνημα και στα Εξάρχεια χρησιμοποιώντας ένα μέτωπο αγώνα απέναντι στις ναρκομαφίες. Και μάλιστα, όταν αυτή η αντεστραμμένη πολιτική ανάγνωση της πραγματικότητας συμπίπτει με την όξυνση του ιδεολογικού πολέμου της κυβερνώσας Αριστεράς απέναντι στο σύνολο των αυτοοργανωμένων αγώνων και εγχειρημάτων προβάλλοντας τη διάκριση των αναρχικών σε «ιδεολόγους» και «μπαχαλάκηδες», σε «σοβαρούς» και «επικίνδυνους», με συνέπεια να δημιουργεί παρερμηνείες.

Η (ανα)παραγωγή των δίπολων περί αποδεκτών/εχθρικών, κινηματικών/αντικινηματικών, κοινωνικών/αντικοινωνικών συμπεριφορών που κυριαρχεί σε καθεμία από τις παραπάνω καταγγελίες-ανακοινώσεις αντί να αναμετρηθεί ιδεολογικά και πολιτικά με την κυρίαρχη ρητορική και κατασταλτική στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ, αφήνει ορθάνοιχτη την πόρτα στην πολιτική και κοινωνική νομιμοποίησή της. Παράλληλα, απέναντι στην παραγόμενη πολιτική πίεση από την κατασταλτική στρατηγική του κράτους, κάποιοι, ασυναίσθητα ή ασυνείδητα, καταλαμβάνουν το ρόλο του Ηρακλή που θα καθαρίσει την Κόπρο του Αυγεία, που θα συμβάλλει στο διαχωρισμό της ήρας από το στάρι και μάλιστα, χωρίς ίχνος κινηματικής και ιστορικής αυτοκριτικής.

---

36. Βλ. υπ. 31

Η έμμεση εσωτερίκευση της διαμεσολαβημένης προπαγάνδας ενάντια στο «άβατο των Εξαρχείων» οδηγεί σε κωμικοτραγικά αποτελέσματα. Σε μια ιστορική περίοδο όπου τα Εξάρχεια μετατρέπονται σε μια από τις κυρίαρχες εμπορικές ζώνες διασκέδασης της μητροπολιτικής Αθήνας και η επίθεση του κεφαλαίου (άρα και του εμπορεύματος) είναι πολυεπίπεδη, οι αναλύσεις της Συνέλευσης επιχειρούν να αποδείξουν την αυτονόητη συμπληρωματική φύση του λαθραίου ή παράνομου εμπορίου στον κύκλο της οικονομίας. Την ώρα που τα εργασιακά κάτεργα των Εξαρχείων πληθαίνουν και η μαύρη εργασία βασιλεύει υπό την υψηλή εποπτεία ομάδων τραμπούκων και μπράβων των αφεντικών, ούτε μια κινητοποίηση δεν οργανώνεται ενάντια στην επίθεση των αφεντικών... «στο σπίτι μας». Την ώρα που τα Εξάρχεια βρίσκονται στον πυρήνα της οικιστικής αναδιάρθρωσης του κέντρου των Αθηνών και θα εμπλακούν ακόμα πιο πολύ σ' αυτή, μέσα από μια σειρά σχεδίων αναδιάρθρωσης της περιοχής (σταθμός ΜΕΤΡΟ, μουσειοποίηση του ΕΜΠ), οι πρακτικές ιεραρχήσεις της Συνέλευσης αφήνουν ανοιχτή την πόρτα στις κραυγές για την επιβολή του νόμου και της τάξης, για τον εξευγενισμό των Εξαρχείων. Βέβαια, παρόμοια φαινόμενα έχουν επαναληφθεί και στο πρόσφατο παρελθόν όταν σε παρόμοιες κινητοποιήσεις, συμμετείχαν ανερυθρίαστα διάφορα αφεντικά των Εξαρχείων μαζί με τους μπράβους τους.

Το πρώτο άμεσο πολιτικό αποτέλεσμα αυτής της περιορισμένης ερμηνείας της πολιτικής συγκυρίας, οδηγεί στην υπέρμετρη αναφορά της Συνέλευσης στο ρόλο των ναρκομαφιών όσον αφορά την κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει τα Εξάρχεια. Ο υπερτονισμός αυτός πλάι στις συνεχείς δράσεις «κυνηγιού» των ναρκομαφιών αναπόφευκτα κυριαρχούν έναντι της συνολικής αναρχικής θεώρησης απέναντι στην αλλοτριωτική φύση των εξαρτήσεων και για τον κομβικό ρόλο των επίσημων κρατικών μηχανισμών στην αναπαραγωγή και διαφύλαξη των ναρκο-συμφερόντων. Η υποχώρηση της αντικρατικής ρητορικής και δράσης γύρω από το ζήτημα των ναρκομαφιών συνοδεύτηκε και από την ανάδυση μιας σειράς πρακτικών και μεθόδων αντιμετώπισής τους, που στον πυρήνα τους βρισκόταν η χρήση βίας. Η μετατόπιση αυτή πλάι στην ανάδειξη της βίας (ή της δύναμης εν γένει) ως προνομιακό εργαλείο αντιμετώπισης του φαινομένου των ναρκομαφιών εξυπηρέτησε πολιτικά την προσπάθεια να ανοίξει η συζήτηση γύρω από την κινηματική αυτοάμυνα με όρους πολιτοφυλακών στο έδαφος των Εξαρχείων. Όπως εξηγεί η ίδια η Συνέλευση «*η απουσία της αστυνομίας σε μια γειτονιά χωρίς την ανάπτυξη πολιτοφυλακών και δομών κοινωνικής και ταξικής αυτοοργάνωσης οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού, εκφυλισμού και υποβάθμισης*» (Οκτώβρης 2016)[37].

37. https://athens.indymedia.org/post/1563996/

Η κουβέντα περί πολιτοφυλακών στα Εξάρχεια δεν μας είναι άγνωστη. Ήδη από το 2005 αλλά ιδιαίτερα από το 2008 και ύστερα, η διαχρονική έκκληση του «να τελειώνουμε με τον ζόφο» ή «να καθαρίσουμε τα Εξάρχεια» έχει αποτελέσει την κολυμβήθρα του Σιλωάμ για μια σειρά ανεκδιήγητων πολιτικών τακτικών αντιπαράθεσης με άλλες τάσεις του α/α χώρου ή ακόμα και με κοινωνικά υποκείμενα, όπως οι τοξικοεξαρτημένοι. Όλοι αυτοί και αυτές που κατά καιρούς «χαλούσαν την εικόνα» των Εξαρχείων, άρα και του α/α χώρου, βρέθηκαν στο στόχαστρο μερίδας των αναρχικών που αυτοχρίστηκαν ή ανέλαβαν την «ιστορική αποστολή» να χτυπήσουν άνευ αρχών πολιτικά υποκείμενα που δρούσαν στο περιβάλλον των Εξαρχείων ή και να εξαπολύσουν επιχειρήσεις Αρετή ενάντια σε τοξικοεξαρτημένους στην πλατεία Εξαρχείων και πέριξ. Η κουλτούρα του οπαδικού «εδώ κουμάντο κάνουμε εμείς» έχει αξιοποιηθεί πολλάκις στο περιβάλλον των Εξαρχείων ώστε να ξεδιπλωθούν ανερυθρίαστα τακτικές ηγεμονισμού και επιβολής εντός του α/α χώρου ή και απέναντι σε Άλλους. Τακτικές που κατά καιρούς ακολουθούνταν από ανομοιογενή συλλογικά υποκείμενα που συντίθενται ακριβώς στη βάση αυτής της τακτικής και ύστερα εξατμίζονται.

Πρόκειται για ξεκάθαρες λογικές κοινωνικού και πολιτικού κανιβαλισμού που δεν είναι τυχαίο ότι παραδοσιακά έπειθαν και ήταν θελκτικές σε μεμονωμένα άτομα που πολιτικά γεννήθηκαν και αναπαράχθηκαν στο περιβάλλον των Εξαρχείων. Και ακριβώς αυτή η πρόσκαιρη ατομική εμπλοκή τους σε τέτοιες πρακτικές γεννιόταν και διευκολυνόταν από την απουσία συλλογικής δέσμευσης και συνυπευθυνότητας στο εσωτερικό του α/α χώρου. Αυτήν ακριβώς την κουλτούρα αναπαράγει και επιβραβεύει διαχρονικά η όλη α-πολίτικη συζήτηση περί πολιτοφυλακών στα Εξάρχεια, που πολλές φορές βρίσκει ευήκοα ώτα σε συντρόφους που ταυτίζουν την πολιτική τους διαδρομή με τον παραμορφωτικό καθρέφτη των Εξαρχείων και κυρίως με την διαμεσολαβημένη τους ύπαρξη μέσα από το φακό των ΜΜΕ. Αυτή ακριβώς η κουλτούρα κυριάρχησε εν μέρει και στην ατομική εμπλοκή πολιτικών υποκειμένων στο άνοιγμα της κατάληψης του ΕΜΠ το Νοέμβρη του 2017.

Όμως, η χρήση της δύναμης, συλλογικής ή ατομικής, ως καθαρτήριο απέναντι σε μια σειρά κοινωνικών-πολιτικών γεγονότων και φαινομένων απαιτεί και την αντίστοιχη νομιμοποίησή της. Αν η επίκληση των πολιτοφυλακών υπονοεί την ύπαρξη μιας συντεταγμένης εκτελεστικής εξουσίας, τότε προϋποθέτει και την ύπαρξη μιας συντακτικής δικαστικής εξουσίας. Όλο το προηγούμενο διάστημα, οι αγωνιώδεις ανακοινώσεις της Συνέλευσης απέναντι σε αντικοινωνικές/αντικινηματικές συμπεριφορές στοχεύουν κυρίως να στο να τις καταδείξουν με σαφήνεια και να διαχωριστούν από αυτές (και από τα υποκείμενα που υπεδείκνυαν ή υπονοούσαν ότι τις διεξάγουν) και η βαρύτητα αυτή αναδεικνύει την πραγματική πολιτική επιδίωξη, ρητά διατυπωμένη ή όχι, των συμμετεχόντων: τη δημιουργία ενός σοβαρού δημόσιου προσώπου του χώρου που τοποθετείται δημόσια, διαχωρίζεται και δρα απέναντι σ' αυτά τα φαινόμενα, παραγνωρίζοντας την ιστορική συνυπευθυνότητά του στην

καλλιέργεια των φαινομένων αυτών.

Παρά τον δυναμισμό των ανακοινώσεων και των δράσεων της Συνέλευσης, η αναπαραγωγή της κουλτούρας της μετάθεσης ευθυνών βασιλεύει εκεί που η διάθεση αυτοκριτικής οφείλει να αγγίξει τους άλλους και όχι τους ίδιους. Και είναι σαφές ότι η ιστορική διαδρομή των ευθυνών σ' όλα τα παραπάνω παραμένει αφανής και υπόγεια σε σχέση με τη δημόσια κινηματική σφαίρα που παρεμβαίνει η Συνέλευση με τις ανακοινώσεις της, αφού η ραγδαία διόγκωση και διεύρυνση του α/α χώρου από το 2008 ως σήμερα σε συνδυασμό με την απουσία τόπων συλλογικής συνάντησής του, προκαλεί φαινόμενα ασυνέχειας και αμνησίας στην ιστορικότητα του α/α χώρου. Φαινόμενα που οξύνονται και από μια σειρά συμπεριφορών πλήρους πολιτικής μεταστροφής από πολιτικά υποκείμενα που στο πρόσφατο παρελθόν επικαλούνταν τις έννοιες του αντικοινωνισμού και του τερορρισμού για να εξηγήσουν την δράση τους. Έτσι, η διατύπωση δημόσιας κρίσης και κριτικής για μια σειρά συμπεριφορών, επιλογών και φαινομένων χωρίς την συνακόλουθη κινηματική αυτοκριτική σε κοινά πολιτικά εδάφη, καλλιεργεί την ψευδαισθητική εικόνα των «δύο κόσμων που συγκρούονται» εξυπηρετώντας τον εξοβελισμό και την απομόνωση των εκάστοτε Άλλων. Αυτός ο θεμελιώδης διαχωρισμός αποτελεί τη νομιμοποιητική πράξη γύρω από τη χρήση ενδοκινηματικής ή ενδοκοινωνικής βίας στο έδαφος των Εξαρχείων. Και δεν είναι τυχαίο ότι από τα πρώτα βήματά του, η επισημότητα του Φορέα αυτού εμβαπτίζεται από την προβολή της Δύναμης που μπορεί να διαθέσει στον αγώνα αυτόν, γεγονός που αφήνει ανοιχτές τις θύρες σε φαινόμενα θεαματικής και διαχωρισμένης χρήσης ή προβολής μέσων αγώνα, που επιχειρούν να αντλήσει συναίνεση, θαυμασμό ή και πειθαρχία από το εσωτερικό του κινήματος.

Εντέλει, η απόσταση μεταξύ του πραγματικού περιεχομένου του αγώνα ενάντια στις ναρκομαφίες και της πολιτικής χρησιμότητας (ή χρηστικότητας) του αγώνα αυτού αναδεικνύει μια πιο βαθιά αντίφαση της πραγματικότητας του α/α χώρου που δρα και αναπαράγει την ύπαρξή του στο έδαφος των Εξαρχείων: την ιδιότητα του διαχωρισμένου Χρήστη των Εξαρχείων, που επιμένει να ταυτίζει την ύπαρξη και την ιστορία του σ'αυτά, με όρους πολιτικού μονοπωλίου. Γιατί η πολιτική χρήση των Εξαρχείων (δρω/συνευρίσκομαι/αποφασίζω/απευθύνομαι εκεί) ή η αναπαραγωγική χρήση τους (διασκεδάζω/καταναλώνω/σχετίζομαι/κινούμαι εκεί) από έναν πολιτικό χώρο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την πραγματική κοινωνική ζωή και σύνθεση μιας γειτονιάς. Όσο κι αν η ιστορία των κοινωνικών-ταξικών αγώνων έχει συνδέσει την ιστορία των Εξαρχείων με την ιστορία των αναρχικών, αυτό δεν επιτρέπει στις αναρχικές -και σε κανέναν άλλον- να αυτοπροβάλλονται ως μοναδικές και αλάνθαστες εκπρόσωποι των Εξαρχείων διεκδικώντας το ιστορικό, πολιτικό και πολιτισμικό κεφάλαιο μιας περιοχής με όρους μονοπωλιακούς. Δεν επιτρέπει σε καμία πολιτική διαδικασία των αναρχικών- και όποιων άλλων- να διεκδικεί την πολιτική εκπροσώπηση μιας ολόκληρης γειτονιάς υποκαθιστώντας την οποιαδήποτε απόπειρα αυτοκαθορισμού των κατοίκων της. Γιατί η εξορία των κατοίκων μιας

περιοχής από τις κοινωνικο-πολιτικές διεργασίες μιας γειτονιάς ή, ακόμα χειρότερα, η apriori ταύτισή τους με ρεφορμιστικές/αντιδραστικές φωνές και συμπεριφορές, μόνο μια γειτονιά-πρότυπο δεν χτίζει παρά μια μικρή εικόνα της μεγάλης κοινωνίας, με ανακατεμένους ρόλους εν προκειμένω.

Με την ίδια όμως πολιτική χρηστικότητα επενδύεται το έδαφος των Εξαρχείων και από αντιλήψεις που επικαλούνται την ανοιχτή συνοργάνωση και την εδαφικοποίηση της εξέγερσης. Αντιλήψεις που αν και επιχειρούν να «αγκαλιάσουν» τα μητροπολιτικά και αντιφατικά χαρακτηριστικά των Εξαρχείων, επιχειρούν παράλληλα να τα εντάξουν σε ένα εξίσου πολιτικό σχέδιο μονοπώλησης των Εξαρχείων δίνοντας βάρος σε άλλα επιμέρους πεδία, όπως πχ., τα Εξάρχεια ως έδαφος συνάντησης υποτιμημένων ή απόβλητων μητροπολιτικών ροών, ως κατεξοχήν έδαφος εξεγερσιακότητας και αντίστοιχων πρακτικών/εμπειριών. Το παραπάνω πολιτικό σχέδιο (και οι φορείς του) δεν είναι πρωτόγνωρο ούτε πρωτότυπο. Πατά σε μια ιστορικά καλλιεργημένη σχέση και συγγένεια του α/α χώρου με την επονομαζομενη «άγρια νεολαία», η οποία πρωταγωνίστησε σε μια σειρά πολιτικών γεγονότων των προηγούμενων δεκαετιών αλλά και καθόρισε εν πολλοίς την πολιτιστική φυσιογνωμία των ίδιων των Εξαρχείων. Δυστυχώς, όμως, η επίκληση των αυθόρμητων και άγριων χαρακτηριστικών της μητροπολιτικής νεολαίας από μόνη της ούτε προταγματική ούτε και ουσιαστική μπορεί να γίνει. Αντιθέτως, επαναλαμβάνει την παράδοση μερίδας αναρχικών που από τη μία θεοποίησαν το (μη) υποκείμενο της άγριας νεολαίας και κατά το δοκούν ενσωμάτωναν ή διακριτικά αποστασιοποιούνταν από επιμέρους εμπειρίες συνάντησης των αναρχικών μ' αυτό και από την άλλη, σε μερικές περιπτώσεις, αποσιωπούσαν την υποκατάσταση του υποκειμένου αυτού από την αυθόρμητη αναρχική δράση.

Αυτή η τακτικίστικη χρήση εννοιών και ανθρώπων δεν έχει καμία σχέση με την ειλικρινή και οριζόντια πολιτική σχέση που επιθυμούν να καλλιεργούν οι αναρχικοί με άλλους αγωνιζόμενους ανθρώπους στα μέτωπα αγώνα που συμμετέχουν. Η περίφημη «ενότητα στην δράση» δεν είναι ούτε απολίτικη καραμέλα ούτε μπορεί να δικαιολογήσει κάθε λογής «συμμαχίες με τον διάολο» ώστε να εξυπηρετήσουμε τους σκοπούς μας. Και βέβαια, η παραδοξότητα βρίσκεται στο γεγονός ότι η συγκεκριμένη τάση παρουσιάζεται ως «αντιπολιτευόμενη» στην προηγούμενη που αναλύθηκε παραπάνω, ενώ αποτελεί τη σχεδόν κυρίαρχη αντίληψη και πρακτική που καλλιεργήθηκε από τεράστια κομμάτια του αναρχικού χώρου της Αθήνας τα προηγούμενα χρόνια. Και ας επισημανθεί εδώ ότι η σχέση των αναρχικών με την άγρια νεολαία ή με την νεολαιίστικη παραβατικότητα, έχει αποτελέσει ιστορικά σημείο γέννησης ολόκληρων τάσεων εντός του α/α χώρου που επιχείρησαν να «ανανεώσουν», να κριτικάρουν ή και να διαχωριστούν ανοιχτά από τις διεργασίες του α/α χώρου.

Όμως, ο τακτικισμός ως πολιτική κουλτούρα και πρακτική είναι ικανός να καταλύσει κάθε όριο και περιορισμό που μπορεί να επιβάλλει η διαλεκτική σύνδεση θεωρίας-πράξης. Δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε ότι τα παραπάνω «αντίπαλα στρατόπεδα» τα οποία έχουν πολλάκις ανταλλάξει απαξιωτικές πολεμικές

ναρκοθετώντας οποιαδήποτε προοπτική συνδιαλλαγής ή συνάντησης μεταξύ τους, έχουν κατά περίπτωση συμμαχήσει και συμπράξει. Η πολεμική άνευ αρχών δίνει τη θέση της στη συμμαχία άνευ αρχών, κάτι που αναδεικνύει την τακτικίστικη φύση του παραπάνω πολιτικού ανταγωνισμού ο οποίος στις περιπτώσεις συνάντησης αυτών των αντιλήψεων μετατρέπεται σε μεταξύ τους συμμαχία γύρω από την πλειοδοσία στα μέσα αγώνα ενάντια σε εχθρικούς στρατούς (διαδικασίες και κινητοποιήσεις τον Ιούνιο-Ιούλιο του 2014 για την υπεράσπιση της κατάληψης Στρούγκας στη Ν. Φιλαδέλφεια και αντίστοιχες τον Σεπτέμβρη-Οκτώβρη 2017 για τον ξυλοδαρμό στο διαδηλωτή Κώστα Μπ). Άραγε πάνω σε ποιά πολιτική βάση μπορεί να στηριχτεί η σύμπραξη με αυτόν που περιγράφεται, καταδεικνύεται και επιδιώκεται να εξοβελιστεί είτε ως «εχθρός και παράσιτο του κινήματος», είτε ως «ενεργούμενο της αντιεξέγερσης και μακρύ χέρι της κυβερνητικής παράταξης εντός του κινήματος»;

Η ίδια η πρόσδεση του πολιτικού ανταγωνισμού που αναλύεται παραπάνω με ένα συγκεκριμένο έδαφος, αυτό των Εξαρχείων, δυστυχώς προσδίδει στη διεξαγόμενη πολιτική αντιπαράθεση χαρακτηριστικά πολέμου. Και κάθε πόλεμος αφορά την υλική αλλά και την συμβολική διάσταση του εδάφους. Το τί ανήκει σε ποιόν, το ποια κατέχει τί, το ποιος αποφασίζει τί, το ποια έχει πρόσβαση πού, το ποιος καταλύει τί, είναι κατεξοχήν ερωτήματα και επίδικα ενός πολέμου, ως ύστατη μορφή επιβολής της κυριαρχίας μιας δύναμης πάνω σε μια άλλη. Για εμάς, η διαχείριση της δύναμης με σκοπό τη διάχυση του κινηματικού ανταγωνισμού και την τελική πολιτική ηγεμονία, δεν μπορεί να προσδώσει καμία ριζοσπαστική και απελευθερωτική φυσιογνωμία σε κανένα κίνημα και χώρο, σε κανένα έδαφος και καμία γειτονιά.

6

Πολιτική λογική, τακτικές και άλλες κατευθύνσεις / η συνέχεια λόγου και πράξης

Είσαι τελικά ό,τι δηλώσεις;

Αντιλαμβανόμαστε πως στο εσωτερικό κάθε κινήματος, ανεξαρτήτως πολιτικής και ιστορικής συγκυρίας, λαμβάνει χώρα συνεχώς μια μορφή πολιτικής διαπάλης, άλλοτε μικρότερης και άλλοτε μεγαλύτερης έντασης. Αναπόφευκτο ή μη, θεμιτό ή όχι, αποτελεί μια πραγματικότητα. Η ουσία, παρόλα αυτά, είναι οι όροι που επιλέγονται και τα πολιτικά εργαλεία που χρησιμοποιούνται από την εκάστοτε πλευρά για τη διεξαγωγή αυτής της διαπάλης, στη σκιά των συσχετισμών, όπως αυτοί αποτυπώνονται στο πολιτικό και κοινωνικό πεδίο. Η οργανωτική συγκρότηση της ομάδας «αναρχικών και κομμουνιστών - Ταξική Αντεπίθεση», ως αναδιαμόρφωση της «Συνέλευσης αναρχικών-κομμουνιστών για την ταξική αντεπίθεση ενάντια στην ΕΕ», και οι πολιτικές θέσεις και των δύο αυτών ομαδοποιήσεων, μπορούν να χαρακτηριστούν ως κάτι ξένο σε σχέση με αυτό που θα προσδιορίζαμε ως αναρχική πολιτική αντίληψη, οργάνωση και πρακτική. Η συγκεκριμένη πολιτική τάση, που ξεπήδησε τα τελευταία χρόνια από τις διαδικασίες του α/α χώρου, επιχειρεί να συγκεράσει δύο διαφορετικά και εν πολλοίς αγεφύρωτα πολιτικά ρεύματα, κρύβοντας τεχνηέντως τις πυρηνικές διαφορές τους σε θέματα οργάνωσης, προταγμάτων, μέσων και σκοπών. Με πολιτική ατζέντα για «κεντρικό επαναστατικό φορέα», βλέψεις για ευρύτερες κινηματικές συμμαχίες και λαϊκά μέτωπα, αντιιμπεριαλιστικά και εθνικοαπελευθερωτικά χαρακτηριστικά, στοιχεία που συναντώνται κατά κόρον στην πάγια τακτική της αριστερής παράδοσης, προσπαθούν να παρουσιαστούν ως τιμητές και συνεχιστές της ιστορίας του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα, συμμετέχοντας παράλληλα στις διαδικασίες και τις δομές του αναρχικού χώρου. Είναι φανερό πώς οι ομαδοποιήσεις αυτές επιδιώκουν, μέσω αυτής της πολιτικής μετεξέλιξης, να αναπληρώσουν το «αριστερό κενό» που εμφανίστηκε από την κινηματική άμπωτη που έφερε η πολιτική ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ και η εκλογή του τελικά ως κυβέρνηση. Μετά την εξαέρωση λοιπόν και των τελευταίων υπολειμμάτων της άκρας Αριστεράς, «έπρεπε» να υπάρξει αντικατάσταση του κινηματικού βραχίονα που θα πίεζε από τα αριστερά την κυβέρνηση.

Οι εν λόγω αντιλήψεις και η μορφοποίησή τους, με ένα στιβαρό μάλιστα πολιτικό περίβλημα, ξεπήδησαν δειλά-δειλά μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του '08 και ήρθαν πιο δυναμικά στο προσκήνιο με την κινηματική ύφεση και τη διάρρηξη των

συλλογικών διαδικασιών που ακολούθησαν, μετά τον Φλεβάρη του 2012 και τα κινήματα των «αγανακτισμένων» των πλατειών. Η έφοδος στα ανάκτορα, εκείνη την εποχή, δεν πραγματοποιήθηκε, για κάποιους, επειδή απουσίαζαν οι προτάσεις προς την κοινωνία και ένα συνεκτικό σχέδιο, τα οποία η αναρχία δεν είχε ή δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει ελέω αγκυλώσεων και πολιτικής καθαρότητας. Έτσι ξεκίνησε μια πολεμική κριτική, εντός και εκτός χώρου, προς τις αναρχικές, που ευρισκόμενες εντός γυάλινων θόλων, δεν αφουγκράζονται την κοινωνία και τις ανάγκες της, απλώς παρατηρούν και δεν αρπάζουν τις ευκαιρίες επειδή δε θέλουν να «λερώσουν τα χέρια τους»...

Η λύση λοιπόν αναζητήθηκε σε έτοιμες και δοκιμασμένες «συνταγές», όπως είναι αυτές της Αριστεράς και του κομμουνισμού της κάθετης οργάνωσης και των εξουσιαστικών δομών, που έχουν άλλωστε ισχυρές ρίζες και ερείσματα, πολιτικά και κοινωνικά, στη νεότερη ιστορία του τόπου. Από τους ιδεολογικούς ακροβατισμούς και τα πολιτικά δάνεια από την Αριστερά και την παράδοσή της, μέχρι τη στρατιωτικοποιημένη παρουσία στον δρόμο, τις κόκκινες σημαίες και τη συνθηματολογία για ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΔΣΕ και ΟΠΛΑ, η νέα αυτή πολιτική τάση αποπειράθηκε να ανέλθει δυναμικά στο κινηματικό πεδίο και να ηγεμονεύσει, όπου αυτό ήταν εφικτό, ασκώντας εισοδισμό εντός του αναρχικού κινήματος, μιας και η πολιτική εγγύτητα μαζί του ήταν πλέον φανερά από μικρή έως ελάχιστη.

πατώντας σε δύο βάρκες

Από το καταστατικό κείμενο της μετεξέλιξης της συνέλευσης ενάντια στην Ε.Ε. σε Ταξική Αντεπίθεση, αναφέρεται η «*συγκρότηση (του) κεντρικού επαναστατικού φορέα, που θα οργανώσει και θα μορφοποιήσει την αυθόρμητη λαϊκή ανυπακοή, οχυρώνοντάς την απέναντι στο ρεφορμισμό και την αφομοίωση*». Αυτός ο επαναστατικός φορέας πέρα από το «άμεσο πολιτικό μας χρέος» που έχει για την «ανασυγκρότηση του προλεταριάτου ως επαναστατικο(ύ) ταξικο(ύ) υποκειμένο(υ), που αναγνωρίζει τη θέση του και τον ιστορικό του ρόλο» έχει ως σκοπό να «*εμφανιστούν οργανωμένες δυνάμεις που με την ανάπτυξη συνεκτικής επαναστατικής θεωρίας και μαχητικού λόγου και δράσης, δυνάμεις που θα αναζωογονήσουν το κίνημα και θα το ξαναστήσουν στα πόδια του, είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε να κατακτηθούν κρίσιμες κοινωνικές μάζες*»[38]. Όπως επίσης και ότι «*ενδεχομένως, το επαναστατικό κίνημα να βρίσκεται μπροστά σε μια ιστορική ευκαιρία μαζικοποίησης των επαναστατικών προτάσεων*

38. Τελευταία ανακοίνωση της Συνέλευσης αναρχικών κομμουνιστών για την ταξική αντεπίθεση ενάντια στην ΕΕ. Πρώτη ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης (Ομάδα αναρχικών και κομμουνιστών)
http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/37

για έξοδο από την κρίση»[39]. Αλήθεια πόση σχέση με τα οργανωτικά μοντέλα, τα προτάγματα, τις ανάγκες και τις δυνατότητες του αναρχικού κινήματος της εποχής μας έχει η πρόταση για κεντρικό πολιτικό φορέα; Ποια είναι η στόχευσή της, στο σήμερα αλλά και γενικά; Αυτή η οργανωτική πρόταση έχει ως κύρια προέλευσή της το συγκεντρωτικό μοντέλο των κομμουνιστικών κομμάτων και της Αριστεράς, που σκοπό είχαν ιστορικά να αναλάβουν να οργανώσουν και να μορφοποιήσουν τον λαϊκό παράγοντα. Όσες φορές αναρχικά κινήματα επιχείρησαν ιστορικά να οργανωθούν προς την κατεύθυνση ενός κεντρικού πολιτικού φορέα, ως απάντηση βεβαίως σε εντελώς διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες και μοντέλα οργάνωσης της εργασίας (αγροτική, βαριά βιομηχανική κτλ.), το αποτέλεσμα ήταν συνήθως δύσκαμπτοι γραφειοκρατικοί οργανωτικοί σχηματισμοί. Πάντως, ανεξαρτήτως ιστορικής χρήσης και ανεδαφικότητας στη σύγχρονη πραγματικότητα, η Τ.Α. αναγνωρίζει, κατά δήλωσή της, τον εαυτό της ως μέρος του παράγοντα που προσανατολίζεται να αποτελέσει τον κεντρικό επαναστατικό φορέα της εποχής και να «κατακτήσει» τα λαϊκά στρώματα[40], φανερώνοντας έτσι περίτρανα τη λογική πρωτοπορίας της απέναντι στα κινήματα, αλλά και την ίδια την κοινωνία στην οποία απευθύνεται.

Και αν διάφορα κομμάτια της Αριστεράς και του Μαρξισμού επιχείρησαν, από τα μέσα κυρίως του προηγούμενου αιώνα, να εξελιχθούν πολιτικά αναζητώντας διαφυγή από τα αρτηριοσκληρωτικά οργανωτικά μοντέλα των «σοσιαλιστικών» μπλοκ εξουσίας, η πολιτική παράδοση και οι ιδεολογικές ρίζες αυτής της πολιτικής τάσης φαίνεται να πατάνε στο ακόμα πιο μακρινό και ολοκληρωτικό παρελθόν, τον Τριτοδιεθνισμό, τον Λενινισμό και τον γραφειοκρατικό Κομμουνισμό. Εργαλεία, προτάγματα και αντιλήψεις, ηττημένα κοινωνικά και πολιτικά εδώ και πολλές δεκαετίες, ξαναζεσταμένα και σερβιρισμένα στο σήμερα. Ορολογίες και έννοιες δανεισμένες από το ορθόδοξο κομμουνιστικό παρελθόν, όπως οι μαρξιστικές νομοτέλειες και η επιστημονικότητά τους, τα μέτωπα και οι λαϊκοί στρατοί, το επαναστατικό κόμμα και η πρωτοπορία, η πειθαρχία και τα καθήκοντα του αγωνιστή, το δίκιο του λαού που έχει πάντα θετικό πρόσημο, επιστρέφουν δυναμικά στο προσκήνιο.

Η «αποτελεσματικότητα» του αγώνα και η «θεωρία των σταδίων», επιβάλλουν την όλο και μεγαλύτερη διάκριση μεταξύ τακτικών και στρατηγικών στόχων, μεταξύ μέσων και σκοπών. Ως συνέπεια, χρησιμοποιούνται όλο και πιο συχνά εργαλεία εχθρικά προς την αναρχική/αντιεξουσιαστική θεώρηση, όπως το (εργατικό) κράτος

---

39. Μπροσούρα με τίτλο «Με αφορμή την επαίσχυντη συμφωνία του Eurogroup» http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/03/04/με-αφορμή-την-επαίσχυντη-συμφωνία-του-eu/
40. «Με χωρίς πατρίδα - 10-2-2017 - Με την Ταξική Αντεπίθεση» (Ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών) https://www.youtube.com/watch?v=UTrn4Y4wHSM

και η δικτατορία του προλεταριάτου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως το κράτος στις αναλύσεις της Τ.Α. αναφέρεται πλέον μονάχα ως το κράτος της αστικής τάξης και του κεφαλαίου, προσδίδοντάς του μια ουδετερότητα και εργαλειακότητα, σε πλήρη αντίθεση με τον αγώνα των αναρχικών ιστορικά για την καταστροφή κάθε μορφής κράτους και κρατικού μηχανισμού ως προϋπόθεση οποιασδήποτε επαναστατικής διαδικασίας. Επιπροσθέτως, το επαναστατικό υποκείμενο αναζητείται σε αυτό που στην κομμουνιστική παράδοση αποτελεί ενός είδους τοτέμ, στο προλεταριάτο, και μάλιστα περιορισμένο αυστηρά στην εργατική-παραγωγική τάξη. Η τελευταία, αντιμετωπίζεται ως κάτι το ενιαίο και αγιοποιημένο, εξυψωμένη, με επαναστατικά χαρακτηριστικά φύσει και θέσει. Μία αποδοχή της θεωρίας για τον ιστορικό ρόλο της εργατικής τάξης μεταφερμένη στο σήμερα, χωρίς κάποια εξέλιξη ανάλυσης και θέσεων σε σχέση με τις αλλαγές στην ταξική και κοινωνική πραγματικότητα, την αναδιάρθρωση της φύσης της εργασίας και τις σχέσεις παραγωγής, τη συντηρητικοποίηση μέρους του προλεταριάτου και τα αντικρουόμενα συμφέροντα εντός του. Ιδεολογικό θεμέλιο αυτής της πολιτικής αντίληψης αποτελεί η απαρχαιωμένη μαρξιστική θεωρία της διάκρισης της οικονομικής «βάσης» και του πολιτικού και ιδεολογικού «εποικοδομήματος», το οποίο είναι παράγωγό της και θα καταρρεύσει, όταν μετασχηματιστεί η παραγωγική διαδικασία.

Στο κυνήγι της πρόσδεσης με τα πλατύτερα λαϊκά στρώματα, κυρίαρχο ρόλο στην ανάλυση των αριστερών (και δεξιών) οργανώσεων και κομμάτων, αποτελεί ανέκαθεν η διατύπωση συνεκτικών και ρεαλιστικών προτάσεων επί των εθνικών ζητημάτων και της κεντρικής πολιτικής σκηνής της χώρας. Κάτι που αποπειράται να πράξει και η νέα αυτή πολιτική τάση, χρησιμοποιώντας μάλιστα συνέχεια εθνικές αναφορές όπως ο «ελληνικός λαός». Με τον τρόπο αυτό διεμβολίζονται για άλλη μια φορά τα αντιεθνικά-αντιπατριωτικά χαρακτηριστικά του αναρχικού αγώνα. Με ατζέντα που ομοιάζει επικίνδυνα με αυτήν με την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ ανήλθε στην εξουσία, η τάση αυτή προσπάθησε και προσπαθεί εναγωνίως να δώσει απαντήσεις, εν είδει αντιπολίτευσης, σε κεντρικά ζητήματα εθνικής φύσεως, όπως το νόμισμα (δραχμή ή ευρώ), η παραμονή ή όχι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ, οι τρόποι διαγραφής του χρέους, προτάσεις εξόδου από την κρίση και τα μνημόνια, η εξωτερική πολιτική της χώρας και οι εθνικές-διακρατικές συμμαχίες κτλ.. Αιτήματα ρεφορμιστικά, που καταλήγουν να αναπαράγουν τα επιμελώς επιβεβλημένα και προσχηματικά διλήμματα της κυριαρχίας, συσκοτίζοντας και απονοηματοδοτώντας τα επαναστατικά προτάγματα των αναρχικών. Και που, τελικά, φλερτάρουν έντονα με τον πατριωτισμό, κάτι που καμία Αριστερά, από την πιο συστημική μέχρι την πιο ριζοσπαστική, δεν το αρνείται. Δε θα πρέπει να προκαλούν εντύπωση οι πρόσφατοι χαρακτηρισμοί για τη Μακεδονία ως νατοϊκή και για τις «αλυτρωτικές ιαχές» των κατοίκων της ως «ανιστόρητες» (ούτε λέξη όμως για τις ιμπεριαλιστικές «business» του ελληνικού κεφαλαίου στην περιοχή

των Βαλκανίων, καθότι δε δένει με το αφήγημα της Ελλάδας «ψωροκώσταινας»)[41]. Στο ίδιο μοτίβο κινείται και η φρασεολογία ευρείας κατανάλωσης, με την υιοθέτηση συνθηματολογίας παλαιοαριστερής κοπής, όπως τα: έξω από ΕΕ-ΝΑΤΟ-ΔΝΤ, φονιάδες των λαών Αμερικάνοι, οι φτωχοί ψηφίζουν ΟΧΙ, κανένα λαϊκό σπίτι στα χέρια τραπεζίτη κτλ. Εύπεπτα συμπεράσματα, βασισμένα εν πολλοίς στα κοινωνικά αντανακλαστικά, στο όνομα της δήθεν μαζικοποίησης του αγώνα και της κατάκτησης της λαϊκής συμπάθειας χωρίς περιεχόμενο και κριτήρια. Αντιθέτως, οι αναρχικοί/ες οργανώνουν την πολιτική τους κίνηση χωρίς να υποστέλλουν για λόγους τακτικής την κριτική και την αιχμηρότητα του λόγου τους, ιδίως απέναντι σε φαινόμενα κοινωνικής συντηρητικοποίησης και τις εκδηλώσεις της στο κοινωνικό πεδίο (πατριωτισμός, ρατσισμός, μισαλλοδοξία, εργασιακός και κοινωνικός κανιβαλισμός κ.α.).

Κομβικής σημασίας θέση στον λόγο του νέου πολιτικού μορφώματος κατέχει και η επανεμφάνιση της (λενινιστικής) ανάλυσης περί ιμπεριαλισμού, υπό το πρίσμα της θεωρίας της εξάρτησης, των σφαιρών επιρροής και της ανισομετρίας. Πρόκειται για ένα πολιτικό εργαλείο, ηλικίας πάνω από ενός αιώνα, που σκοπό είχε να ερμηνεύσει την καπιταλιστική κίνηση και τους ανταγωνισμούς (πολεμικούς-οικονομικούς) μεταξύ των εθνών-κρατών, με βάση τον συσχετισμό δυνάμεων και τον βαθμό της καπιταλιστικής τους ανάπτυξης, ταξινομώντας τα σε ισχυρά και αδύναμα. Έτσι και με γνώμονα τον διαχωρισμό αυτό, τα πάλαι ποτέ σοσιαλιστικά κράτη αναζήτησαν συμμάχους στα διάφορα εθνικά ή εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα ανά τον πλανήτη ως εν δυνάμει επαναστατικά, όντας με την πλάτη στον τοίχο από τα διάφορα «ψυχρά» και «θερμά» μέτωπα. Στη σύγχρονη εκδοχή του και με τα περισσότερα πλέον κράτη στον πλανήτη να είναι επαρκώς καπιταλιστικά ανεπτυγμένα, άρα και φύσει ιμπεριαλιστικά, ο ιμπεριαλισμός περιορίζεται στην (οικονομική ως επί το πλείστον) κυριαρχία των «μεγάλων δυνάμεων» έναντι των αντίστοιχων «εξαρτημένων» «μικρών». Πρόκειται ασφαλώς για μια θεωρία στον αντίποδα του ταξικού πολέμου και της κοινωνικής επανάστασης, αφού μετατοπίζει το βάρος της σύγκρουσης σε εθνικό και κρατικό επίπεδο και ξαναθέτει το ζήτημα της «επαναστατικής» κατάληψης της κρατικής εξουσίας σε μία χώρα. Σε παγκόσμιο επίπεδο, το αποτέλεσμα αυτής της θεώρησης είναι να στηρίζονται απολύτως εύκολα και άκριτα πάσης φύσεως αντάρτικα και κινήματα εθνικοαπελευθερωτικού χαρακτήρα, καθώς και ημιπεριφεριακά κράτη (Συρία, Αν. Ουκρανία, Βενεζουέλα κτλ.), τα οποία ενδύονται τον μανδύα του «αντιστασιακού», επειδή μπορεί να βρίσκονται σε κάποια χρονική στιγμή στο στόχαστρο του πατροπαράδοτου απόλυτου ιμπεριαλιστικού «κακού», των ΗΠΑ. Αντιθέτως, οι αναρχικοί/αντιεξουσιαστές δεν λειτουργούν με βάση τον «πολιτικό ρεαλισμό», στο όνομα του οποίου προσπαθούν να εξορθολογίσουν κάποιοι την

41. Από την ανακοίνωση: «Η μακεδονία ειναι μια και είναι νατοϊκη: πίσω φασίστες, εμπρός σύντροφοι!»
http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/680

επιλογή στρατοπέδων. Και για αυτό τον λόγο δεν θα μπορούσαν επ' ουδενί να ταχθούν, έστω και έμμεσα, στο πλευρό ενός τυράννου όπως είναι ο Άσαντ, απλά και μόνο επειδή το συριακό κράτος είναι προσδεμένο στο άρμα της Ρωσίας και ως εκ τούτου, αποτελεί αντίβαρο στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Και σαν επιστέγασμα όλων των παραπάνω, η συνέπεια στα φετίχ της Αριστεράς ολοκληρώνεται με την κρυφή ή φανερή επίδειξη ρωσοφιλίας με κάθε αιτία και αφορμή: τον ιστορικό και σύγχρονο αντιφασιστικό αγώνα, τον πόλεμο στην Αν.Ουκρανία και τη Συρία κτλ. Λες και η επανάσταση έχει ή θα μπορούσε να έχει πατρίδα...

Σε εγχώριο επίπεδο και με αφορμή την «κρίση» του παγκόσμιου και ντόπιου οικονομικοπολιτικού συστήματος, ο αντιιμπεριαλισμός αυτού του είδους συντελεί στο να ξαναβαφτιστεί το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο, από τις πλέον ισχυρές και διαχρονικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της περιοχής, στην «εξαρτημένη» Ελλαδίτσα «υποχείριο», που υποχρεώνεται να υπακούει σε ξένες εντολές. Εντελώς ξαφνικά για την πολιτική παράδοση του α/α χώρου, αλλά όχι της Αριστεράς (που μόνο συνεπή λενινιστικά μπορούμε να τη χαρακτηρίσουμε από αυτή τη σκοπιά), ο εχθρός μετατοπίζεται σε κάποια μακρινά και απρόσβλητα «διευθυντήρια» στη Β.Ευρώπη και την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Η ιστορική επαναστατική στρατηγική όξυνσης των ταξικών μετώπων σε καιρούς κρίσης και ο πόλεμος με το κράτος, θυσιάζονται αβίαστα στον βωμό της ώσμωσης με τον λαό που «βάλλεται» από τα μνημόνια, την Τρόικα, τους Γερμανούς δυνάστες, το ξένο κεφάλαιο.

Χαρακτηριστικότερες στιγμές αυτής της πολιτικής αποτελούν οι πορείες προς τα γραφεία της Ε.Ε. και τη Γερμανική πρεσβεία[42], συνδιοργανωμένες από ολόκληρο το, αναρχικό και αριστερό, αντιιμπεριαλιστικό μπλοκ που είχε αναφορές στον ευρύτερο αναρχικό χώρο εκείνη την εποχή. Επίσης, η «υποδοχή» στον Ομπάμα, με αριστεροπατριωτικό περιεχόμενο και αφίσα ΕΑΜ[43], σε ένα αυστηρά περιφρουρημένο και κοινωνικά περιχαρακωμένο μπλοκ, σε αντίθεση με αντίστοιχες περιπτώσεις στο παρελθόν, όπως η επίσκεψη Κλίντον το '99, όπου οι αναρχικοί εμπλούτιζαν συγκρουσιακά και εξεγερτικά τα κοινωνικά γεγονότα. Τέλος, η υποστήριξη σε λόγο και πράξη[44] του κυβερνητικού δημοψηφίσματος του '15. Πρόκειται για την πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία που αυτοαποκαλούμενα κομμάτια του αναρχικού

---

42. Από τις πορείες ενάντια στην ΕΕ και στη γερμανική πρεσβεία. http://http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/05/08/καμία-ειρήνη-με-το-κεφάλαιο-τον-ιμπερ/

43. Από την πολιτική εκδήλωση: «Η επίσκεψη Ομπάμα στο φόντο των εγχώριων και διεθνών εξελίξεων – Η αντιιμπεριαλιστική πάλη ως αναπόσπαστο τμήμα της αντικαπιταλιστικής στρατηγικής» http://http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2016/11/07/πολιτική-εκδήλωση-η-επίσκεψη-ομπάμα/

44. Από την μπροσούρα με τίτλο «Πολιτικός απολογισμός της μάχης του δημοψηφίσματος» http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/09/19/πολιτικός-απολογισμός-της-μάχης-του-δ-2/

χώρου προπαγανδίζουν ανοιχτά μια δημοκρατική εκλογική διαδικασία, εντέχνως διατυπωμένη και καθορισμένη από την αριστερή διαχείριση, σε συνεργασία μάλιστα με συνιστώσες της κυβέρνησης. Το αποτέλεσμα, όπως ήδη περιγράφηκε, ήταν τελικά, πέραν των ψευτοδιλημμάτων που τέθηκαν από τα πάνω, να συμβάλλουν στο κοινωνικό και κινηματικό ξέπλυμα του ΣΥΡΙΖΑ και στη σταθεροποίησή του στην εξουσία, στον βαθμό φυσικά που τους αναλογούσε, εισφέροντας στη μεγάλη περίοδο κινηματικής νηνεμίας που ακολούθησε. Το ίδιο μπορούμε να συμπεράνουμε για τη στάση αυτής της πολιτικής τάσης και στις δύο εκλογικές διαδικασίες του '15, με τα δύο μέτρα και τα δύο σταθμά: την πρώτη φορά, όπου οι φαντασιώσεις για τα πολιτικά οφέλη έδιναν και έπαιρναν, δεν αρθρώθηκε ξεκάθαρος αντιεκλογικός λόγος, παρά μονάχα γενικολογίες για τη συνέχεια[45]. Τη δεύτερη όμως, που ήταν νωπή η «προδοσία του λαϊκού ΟΧΙ», προέταξαν την αποχή από την εκλογική διαδικασία, για να «τιμωρήσουν» τον ΣΥΡΙΖΑ[46]. Παραβλέποντας, προφανώς σκόπιμα, ότι η αντιεκλογική δράση είναι δομική και αξιακή πολιτική επιλογή των αναρχικών και όχι τακτικισμός.

Στο ίδιο μοτίβο κινείται και η προώθηση με κάθε αφορμή της πολιτικής των «μετώπων», για το χτίσιμο συμμαχιών με τα υπόλοιπα αριστερά κόμματα και οργανώσεις, αλλά και με μερικές ακόμα αναρχικές ομάδες χωρίς πρόδηλη πολιτική εγγύτητα. Πρόκειται για τακτική που έχει τις ρίζες της στην Τρίτη (Κομμουνιστική) Διεθνή, στρατηγική απόφαση της οποίας ήταν η δημιουργία και συμμετοχή των διαφόρων ΚΚ σε κυβερνήσεις και πλατιά μέτωπα αγώνα, συχνά διαταξικά (με σοσιαλδημοκρατικές και λοιπές αστικές δυνάμεις), στο όνομα της επιτακτικής ανάγκης της εποχής για σύγκρουση με τα καπιταλιστικά κράτη και τον φασισμό. Αντίστοιχα, στη σύγχρονη εκδοχή της, η στρατηγική αυτή μεταφράζεται από κάποιους στη δημιουργία κοινών διαδικασιών και στις αναλήψεις κοινών δράσεων με την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά και τις οργανώσεις της, με το πρόσχημα της υποτιθέμενης ανάγκης του κινήματος να δώσει απαντήσεις στα «καίρια ζητήματα» της εποχής μας. Με χαρακτηριστική ευκολία λοιπόν, στο όνομα της μαζικοποίησης του αγώνα και της «ενότητας στη δράση», παραβλέπονται εκούσια οι πολιτικές και δομικές διαφορές μεταξύ της Αριστεράς και του αναρχικού κινήματος, τα καπελώματα στους

---

45. «Καμία εκλογική αυταπάτη» εθνικές εκλογές Ιανουαρίου 2015 http://http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/01/21/καμία-εκλογική-αυταπάτη/

46. «*ΑΠΟΧΗ από την εκλογική διαδικασία κοινοβουλευτικής νομιμοποίησης της ταξικής αφαίμαξης και της κοινωνικής λεηλασίας. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στους εργατικούς λαϊκούς αγώνες.*» εθνικές εκλογές Σεπτεμβρίου 2015 http://syneleusi-enantiastin-ee.espivblogs.net/2015/09/16/αποχη-από-την-εκλογική-διαδικασία-κοι-2/

φοιτητικούς/εργατικούς αγώνες και στα σωματεία, η χρόνια προβοκατορολογία και η «πυρόσβεση» κάθε εξεγερτικού γεγονότος, που είχαν οδηγήσει επανειλημμένως στην πολιτική αλλά και τη φυσική σύγκρουση. Το μόνο που ουσιαστικά «κερδίζεται» από αυτές τις πολιτικά... βολικές συμμαχίες είναι η συντηρητικοποίηση του λόγου και της δράσης των αναρχικών, η αλλοίωση των αντιιεραρχικών και οριζόντιων διαδικασιών από οργανώσεις που λειτουργούν με τις αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, καθώς και η δυνατότητα στο κάθε αριστερό γκρουπούσκουλο να ασκεί εισοδισμό εντός του α/α χώρου και να καρπώνεται από τη δυναμική του.

Η πειθάρχηση μέσω της ισχύος και το «δίκαιο» της πυγμής

Αλλά, εάν η ιστορία και οι καταβολές της επιδέχονται πολλές ερμηνείες, η πρακτική δεν αφήνει καμία αμφιβολία: το δημόσιο κάλεσμα για το σπάσιμο της κατάληψης του Πολυτεχνείου και η επέμβαση σε αυτό, αποτελεί την κορυφαία ίσως στιγμή της έμπρακτης εφαρμογής μιας ξένης προς το αναρχικό κίνημα κίνησης: την απόπειρα πειθάρχησης μέσω της ισχύος ενός κομματιού του ίδιου, θεωρητικά, πολιτικού χώρου. Τη χρήση εξουσίας και την απειλή χρήσης φυσικής βίας, απέναντι σε μια κατάληψη, που τα άτομα που την απάρτιζαν και ο λόγος της, έστω και φαινομενικά, ήταν κοντά στα αναρχικά προτάγματα. Την επίδειξη δύναμης για την επιβολή μέσω της πυγμής μιας άποψης έναντι μιας άλλης. Τον πολιτικό ανταγωνισμό με όρους πάταξης και εξόντωσης.

Ο δημόσιος λόγος που επιλέχθηκε για αυτό τον σκοπό, δυναμιτίζοντας ακόμα περισσότερο την κατάσταση, ήταν ενδεικτικός και καθόλου τυχαίος. «*Μια δράκα ατόμων που, ικανοποιώντας τους πιο μύχιους πόθους του συστήματος εξουσίας, κρατούν ως άλλοι Εκοφίτες κλειστές τις πύλες του Πολυτεχνείου από τις 15/11*» και «*διαφαίνεται όλο και περισσότερο ο υπονομευτικός και προβοκατόρικος ρόλος ορισμένων δυνάμεων*», «*που καμία σχέση δεν έχουν με το ανταγωνιστικό κίνημα και τις διαδικασίες του...*»[47]. Κυρίαρχη φρασεολογία, προβοκατορολογία και συκοφάντηση. Λεξιλόγιο δανεισμένο από τις σκληρότερες ανακοινώσεις του ΚΚΕ των δεκαετιών '80 και '90 απέναντι στο αναρχικό κίνημα της εποχής, που συνήθως συνοδεύονταν και από την αντίστοιχη καταστολή και μάλιστα για τους ίδιους πολιτικούς σκοπούς (τον απρόσκοπτο εορτασμό του τριημέρου του Πολυτεχνείου). Με

---

47. Από την ανακοίνωση της Τ.Α. για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 17 «Το Πολυτεχνείο ανήκει σε όλο το λαό – Συγκέντρωση ενάντια στην αντικινηματική κατάληψη του Πολυτεχνείου 16/11 3μμ Πλ.Εξαρχείων» http://taksiki-antepithesi.espivblogs.net/archives/486

την ειδοποιό διαφορά ότι αυτή τη φορά εκφέρονται από κομμάτια, όπως δηλώνουν, του αναρχικού χώρου. Πλήρως εναρμονισμένες σε συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς, διαχρονική τους τακτική άλλωστε, κινήθηκαν και οι ανακοινώσεις των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που συμπορεύτηκαν και εισέβαλαν στο Πολυτεχνείο συντονισμένα με το κομμάτι που κινήθηκε από την πλατεία Εξαρχείων[48]. Το πολεμικό σκηνικό, με τους όρους που στήθηκε λοιπόν, δε θα μπορούσε να έχει άλλη κατάληξη από την επικράτηση του «ισχυρότερου» και τελικά το σπάσιμο της κατάληψης του Πολυτεχνείου. Ο έλεγχός του περνάει από τους ελάχιστους καταληψίες στις οργανωμένες περιφρουρήσεις των δυνάμεων που εισέβαλαν σε αυτό και στην Επιτροπή Εορτασμού, ώστε να συνεχιστεί ανεμπόδιστα ο εορτασμός και η ομαλότητα της «επετείου». Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στα κείμενα των ομάδων αυτών δεν ασκείται η παραμικρή κριτική στο αστικοδημοκρατικό πανηγυράκι κάθε πολιτικής απόχρωσης που στήνεται κάθε χρόνο στα ερείπια της εξέγερσης του '73 και που αμφισβητείται έμπρακτα εδώ και δεκαετίες από τον α/α χώρο και άλλα κοινωνικά υποκείμενα με συγκρούσεις και εξεγερτικά γεγονότα. Οι πολιτικές συμμαχίες με την Αριστερά και τα «λαϊκά μέτωπα» με τα ισχυρά τους σύμβολα, πρέπει να διαφυλαχτούν με κάθε τρόπο. Τελικά, η σειρά του ελέγχου θα περάσει την τρίτη μέρα, ως είθισται, στις δυνάμεις της αστυνομίας, οι οποίες και θα αιματοκυλήσουν τα αναρχικά μπλοκ στην πορεία στο ύψος της Αλεξάνδρας, για να θυμίσουν σε όσους το «ξέχασαν» ότι ο πραγματικός εχθρός είναι άλλος... Άλλωστε, η αριστερή διακυβέρνηση, χάρη στις αντικινηματικές πρακτικές που εφαρμόστηκαν εναντίον της κατάληψης, γλύτωσε από τη διαχείριση μιας, όπως εξελισσόταν, πολύ δύσκολης για αυτήν κατάστασης. Ακόμα, παίρνοντας σαν δεδομένο τον δημόσιο διαχωρισμό και αξιοποιώντας την πόλωση από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, το κράτος φαίνεται πως απέκτησε και τα τελευταία απαραίτητα ερείσματα ώστε να εκκενωθεί από την αστυνομία λίγες ημέρες αργότερα η κατάληψη Gare στα Εξάρχεια, η οποία είχε στοχοποιηθεί και ενδοκινηματικά μέσα στο πολεμικό κλίμα των ημερών, κάτι που φάνηκε ακόμα και στις διαρροές στα ΜΜΕ[49].

Εν τέλει, τα γεγονότα του τριημέρου, σε όλα τους τα στάδια, ξύπνησαν μνήμες «κινηματικής» καταστολής από το παρελθόν και αποτέλεσαν και μια πιθανή πρόγευση για το μέλλον. Η απουσία τελικά φυσικής βίας εκατέρωθεν, από επιλογή κυρίως της πλευράς εντός του ιδρύματος, δε μπορεί να υποβαθμίσει καθόλου το ίδιο το γεγονός. Οι λογικές πρωτοπορίας και οι πρακτικές καθυπόταξης που χρησιμοποιήθηκαν από

48. Από την ανακοίνωση ΝΑΡ και ΝΚΑ για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 17 http://http://www.narnet.gr/articles/πολυτεχνείο-ώρα-ευθύνης-για-τις-μαχόμενες-δυνάμεις-της-αριστεράς/
49. Βλ. frontpages.gr/d/20171126/5/Εθνος

ομάδες και τάσεις που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικές, δεν είχαν μόνο στόχο το «αντίπαλο στρατόπεδο» από την άλλη πλευρά της πύλης, αλλά σύσσωμο το αναρχικό κίνημα. Απώτερος σκοπός τους ήταν να υπενθυμίσουν στον α/α χώρο αλλά και στα υπόλοιπα κομμάτια του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος, πως όποτε οι συσχετισμοί το επιτρέψουν, την ίδια αντιμετώπιση θα έχουν όσες θα μπορούσαν ενδεχομένως να αποτελέσουν κίνδυνο για την ηγεμονική τους παρουσία μέσα σε αυτό. Να υπερτονιστεί δημόσια και ανοιχτά πως μπροστά στην μοναδική αλήθεια (του κόμματος;) δεν χωρούν παρεκκλίνουσες συμπεριφορές. Γιατί ποιος τελικά, αν όχι μια κομματική γραμμή σε ρόλο καθοδήγησης, μπορεί να αποφασίζει στο όνομα του κινήματος τί είναι καλό και προωθητικό για αυτό και τί όχι; Πώς και γιατί νομιμοποιείται καμία να κρίνει ποια μορφή κινηματικής δράσης επιτρέπεται να υπάρχει και ποια της αξίζει να συκοφαντηθεί δημόσια και να πειθαρχηθεί;

Ταυτόχρονα, κατάφεραν άλλο ένα καίριο πλήγμα στο αναρχικό κίνημα, στις διαδικασίες του και στον κόσμο που συγκροτείται ισότιμα και αντί-ιεραρχικά μέσα σε αυτές. Οι πολεμικοί όροι που αναπτύχθηκαν και η τελική «λύση» που επιλέχθηκε, επιδίωξαν και τελικά επέβαλλαν μία ακόμα συντριπτική πόλωση μεταξύ τάσεων/συλλογικοτήτων αλλά και μεταξύ μεμονωμένων συντροφισσών. Επιχειρήθηκε έτσι, για άλλη μια φορά, η έμπρακτη εφαρμογή της κυριαρχικής λογικής του «διαίρει και βασίλευε», στα πλαίσια του σχετικισμού, της διάλυσης και των διαχωρισμών που προωθούν συστηματικά μέσα στον α/α χώρο. Είναι φανερό ότι προσπάθησαν να αντλήσουν συναίνεση για αυτή τους την ενέργεια, επιβεβαιώνοντας τον ηγεμονικό και ρυθμιστικό τους ρόλο μέσα στο κίνημα, αλλά και ως παρακαταθήκη για το μέλλον. Κάτι που μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι δεν κατάφεραν, παρόλα τα ελλιπή αντανακλαστικά και την αδράνεια που επιφέρουν γεγονότα τέτοιας έντασης. Βέβαια, δε γίνεται να παραβλέψουμε ότι αυτές οι εξουσιαστικές λογικές βρήκαν πρόσφορο έδαφος και σε άτομα του ευρύτερου α/α χώρου, που είτε απλά συμμετείχαν με διαφορετικές αφετηρίες ο καθένας, είτε υπερασπίστηκαν δημόσια ή μη το σπάσιμο της κατάληψης του Πολυτεχνείου, θεωρώντας «ένδειξη πολιτικής ευθύνης και σοβαρότητας το ότι μαζί με εκατοντάδες συντρόφους ανοίξαμε στις 16 Νοέμβρη τις πύλες του Πολυτεχνείου τις οποίες κρατούσαν κλειστές είκοσι τυχάρπαστοι τύποι»[50]. Ευτυχώς εντελώς μειοψηφικά, μιας και στην πλειοψηφία του κόσμου που οργανώνεται οριζόντια, αδιαμεσολάβητα και αντί-ιεραρχικά, που αγωνίζεται για την κοινωνική και την ατομική απελευθέρωση, ενδοκινηματικά γεγονότα επίδειξης δύναμης και άσκησης βίας ήταν και θα παραμείνουν ανεπίτρεπτα.

Φαίνεται, λοιπόν, εκ του αποτελέσματος, ότι εάν και εφόσον «*από την πρώτη*

50. Ανακοίνωση του “δαίμονα του τυπογραφείου” σχετικά με τις μαύρες κόκκινες σελίδες 2017 https://athens.indymedia.org/post/1581668/

στιγμή έγινε αντιληπτό πως το ΕΜΠ κατελήφθη από δυνάμεις που παρασιτούν στις πλάτες του κινήματος», αυτό αποτέλεσε το κατάλληλο άλλοθι για την Τ.Α., ώστε να μεταμορφωθεί εντέχνως στο αντίπαλο δέος, που αγωνιούσε για την «*παρακαταθήκη μιας τέτοιας τραγωδίας (που) θα ήταν ολέθρια προπάντων για το αναρχικό κίνημα*»[51]. Πέρα από την έωλη αυτοαναφορικότητα, την πολιτικά λειψή και περιφραγμένη εξεγερτική δράση από μεριάς των καταληψιών, είναι άξιος απορίας ο τρόπος που επιλέγει κάποιος να «*βάζει ζητήματα στο κίνημα μπήγοντας βαθιά το μαχαίρι στο κόκκαλο*»[52]. Γι' αυτό θεωρούμε ότι η χρονική και πολιτική συγκυρία των ημερών του Πολυτεχνείου και το γεγονός ότι «*καμία άλλη πρωτοβουλία δεν βρισκόταν σε εξέλιξη έτσι ώστε δικαιωματικά το κίνημα να βρεθεί στο φυσικό του περιβάλλον*»[53], κατέδειξαν τους όρους με τους οποίους η Ταξική Αντεπίθεση έχει συνειδητά επιλέξει να λειτουργεί, μέσα στους κόλπους του κινήματος. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από όρους ηγεμονίας, πρωτοπορίας και επιβολής.

Κάποια εύλογα θα σκεφτόταν ότι μια τέτοια αντίληψη παραπέμπει, κατά κανόνα, στα ευρύτερα κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής ή μη Αριστεράς. Πώς, λοιπόν, χωράει στον ευρύτερο αναρχικό / αντιεξουσιαστικό χώρο μια τέτοια αντίληψη? Γιατί όσο αντίθετους και αν μας βρίσκει «*ο αυτόκλητος διορισμός (ορισμένων) στο όνομα της αναρχίας*»[54], άλλο τόσο αντίθετες μας βρίσκει και η πολιτική σύμπραξη με κόμματα ή οργανώσεις που έχουν κάνει την «*επιλογή της ενσωμάτωσης μέσω της εκλογικής διαδικασίας στον κοινοβουλευτικό αστισμό*»[55]. Γιατί όσο και αν διαφωνούμε με τα «*καφριλίκια και τις χουλιγκανίστικες συμπεριφορές*», άλλο τόσο τασσόμαστε ενάντια στη φυσική πάταξή τους, πολλώ δε μάλλον μαζί με ανθρώπους, που ως επί το πλείστον εκφράζουν «*καταδίκες της ένοπλης πάλης και της μαχητικής αντίστασης*»[56]. Οι δύο παραπάνω δηλώσεις, αποτελούν, τελικά, τις μοναδικές διαφοροποιήσεις που βλέπει η Ταξική Αντεπίθεση ανάμεσα σε αυτήν και την ευρύτερη Αριστερά;

Εμείς θεωρούμε πώς η αυξανόμενη πολιτική ώσμωση των 2 αυτών μορφωμάτων, είναι παραπάνω από εμφανής και οι δηλώσεις της δήθεν επαναστατικής Αριστεράς, είναι χαρακτηριστικές: «οι φετινές εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου μέχρι στιγμής αμαυρώνονται από την τραμπούκικη παρουσία στον ιστορικό του χώρο ομάδων δήθεν αναρχικών. Από τα ξημερώματα της Τετάρτης 15/11 ομάδες παρακρατικών

---

51. Από την ανακοίνωση της Τ.Α. για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 17, βλ. υπ. 47
52. Ο.π.
53. Ο.π.
54. Ο.π.
55. Ο.π.
56. Ο.π.

έχουν εισβάλει στον χώρο και απειλούν μέλη των φοιτητικών συλλόγων, εργατικών συλλογικοτήτων, οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς πως αν επιχειρήσουν να μπουν στον χώρο για να ξεκινήσουν τον εορτασμό θα επιτεθούν με μολότοφ και μαχαίρια». Συνεχίζοντας παρακάτω: «*Άξιος ο μισθός τους! Την καλύτερη υπηρεσία προσφέρουν στα αφεντικά τους που δεν είναι άλλος από το κράτος, την κυβέρνηση και την Αμερικάνικη Πρεσβεία*»[57]. Το παράδοξο της υπόθεσης σε σχέση με την προηγούμενη ανακοίνωση είναι, βέβαια, ότι ακόμα και το ΚΚΕ περιορίζεται απλά σε μια καταγγελία για «*μία ομάδα που καμία σχέση δεν έχει με το φοιτητικό, σπουδαστικό, μαθητικό, γενικότερα με το εργατικό - λαϊκό κίνημα (και η οποία) εμποδίζει τον αγωνιστικό εορτασμό της εξέγερσης του Νοέμβρη του '73*»[58].

Φυσικά, αντιλαμβανόμαστε και εμείς ότι «*ο τρόπος που διεξάγεται η αντιπαράθεση με την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά θα είναι πολιτικός*»[59], θα πρέπει όμως να πούμε και δυο λόγια για τις εφήμερες ή μη πολιτικές συμμαχίες, που φαίνεται να στερεοποιούνται όλο και περισσότερο μεταξύ των διάφορων τάσεων εντός του κινήματος. Γιατί, μπορεί η Τ.Α. να επιλέγει να συμπορεύεται, να συμμετέχει σε κοινές διαδικασίες και δράσεις με τις δυνάμεις της -μέχρι τώρα- εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αυτό που ωστόσο πραγματώνεται είναι η νομιμοποίηση της «εισόδου» της Αριστεράς από την «πίσω πόρτα» σε αντί-ιεραρχικές, αυτοοργανωμένες και οριζόντιες διαδικασίες. Εδώ πέρα, λοιπόν, δεν τίθεται θέμα πολιτικής καθαρότητας, αλλά προκύπτει ξεκάθαρο αξιακό ζήτημα: οργανώσεις δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και κομματικές δομές κάθετου χαρακτήρα, οι οποίες ήταν ένα βήμα από την εκλογική συνεργασία με τη Λαϊκή Ενότητα στις εκλογές του 2015, ξαφνικά συναποφασίζουν με τάσεις του ευρύτερου α/α χώρου για τη φυσική καταστολή μιας άλλης... μπάντας του α/α χώρου! Ας μην ξεχνάμε, επίσης, ότι τάσεις που αποχώρησαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ)[60] και στήριξαν την Λαϊκή Ενότητα στις εκλογές του 2015, συμμετείχαν στην πορεία κατά της κατάληψης[61]. Από τη μεριά μας, επιλέγουμε να συμμετέχουμε σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, δομές και συλλογικότητες, όχι γιατί είμαστε πολιτικά υποχόνδριοι ή φοβικοί προς την πολυμορφία και τη σύνθεση

---

57. Από την ανακοίνωση ΝΑΡ και ΝΚΑ για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 17, βλ. υπ. 48
58. Από την ανακοινωση του γραφειου τυπου του κς της κνε https://www.902.gr/eidisi/neolaia-paideia/144277/oloi-kai-oles-sto-dromo-toy-agona-timame-polytehneio-dilonontas-ston
59. https://athens.indymedia.org/post/1580424/
60. Δήλωση παραίτησης των μελών της ΑΡΑΝ και της ΑΡΑΣ http://antarsya.gr/node/3267
61. Κοινή ανακοίνωση οργανώσεων για τα γεγονότα στο Πολυτεχνείο http://antarsya.gr/node/4587

απόψεων, αλλά ακριβώς γιατί θέλουμε να σκεφτόμαστε και να πράττουμε συλλογικά, χωρίς καθοδήγηση και αποφάσεις εκ των άνω. Η οργάνωσή και συγκρότηση που επιδιώκουμε, αποτελεί μια εικόνα της κοινωνίας που οραματιζόμαστε: μια κοινωνία ίσων, χωρίς μεσάζοντες, χωρίς κρατική καταπίεση, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Κατά συνέπεια, είμαστε αντίθετες με κομματικές δομές νέου, παλαιού ή...μελλοντικού τύπου, αρνούμαστε τις αυτόκλητες πρωτοπορίες που κρίνουν και αποφασίζουν, γενικά και αυθαίρετα, για το καλό του κινήματος και προπαντός αντιπαρατιθόμαστε πολιτικά, με αντιλήψεις αξιακά αντίθετες ή εχθρικές προς εμάς.

Με λίγα λόγια, είμαστε αντίθετοι με λογικές όπως ακριβώς αυτές συμπυκνώνονται στις ανακοινώσεις της συγκεκριμένης τάσης αλλά και άλλων Αριστερών οργανώσεων.

Τέλος, βάσει όσων αναφέρθηκαν παραπάνω, προκύπτουν σοβαρά ερωτηματικά σχετικά με τη «*διάσταση και (τον) πολιτικό ανταγωνισμό σε αξιακό όσο και σε στρατηγικό επίπεδο στον τρόπο που αγωνιζόμαστε για την κοινωνική επανάσταση*»[62], σύμφωνα με την ανακοίνωση της Ταξικής Αντεπίθεσης. Είναι, τουλάχιστον, αντιφατικός ο συμβιβασμός της συγκρότησης της εργατικής τάξης ως το μοναδικό και defacto επαναστατικό υποκείμενο, η δικτατορία του προλεταριάτου και η οικοδόμηση εργατικού κράτους, με την κοινωνική επανάσταση για τη διάλυση όλων των δομών καταπίεσης και της προώθησης της άμεσης και αδιαμεσολάβητης λήψης αποφάσεων. Η ιστορία κατέδειξε το αδιέξοδο που συνάντησαν οι επαναστάσεις στις αρχές και τα μέσα του 20ου αιώνα αλλά και το ιστορικό τέλμα του «υπαρκτού σοσιαλισμού» (βλ. Σοβιετική Ένωση, Κούβα, Κίνα κτλ.). Ο κεντρικός κρατικός σχεδιασμός, η ταύτιση κράτους/κόμματος και η (εξαναγκαστική) προσωπολατρία της ηγεσίας, αποτέλεσαν το σήμα κατατεθέν, τέτοιων καθεστώτων που ήταν φύσει αδύνατο να ξεπεράσουν τις εσωτερικές τους αντιφάσεις. Εάν, κατά τον Μαρξ, έπρεπε η ανατομία της αστικής κοινωνίας να μελετηθεί στις βάσεις της πολιτικής οικονομίας, το εποικοδόμημα του «υπαρκτού» σε διάφορες χώρες, σκόνταψε στη βάση του κεντρικού, μονολιθικού, κομματικού κράτους. Από την ανακύκλωση ή επαναχρησιμοποίηση καταπιεστικών μηχανισμών όπως το κράτος -για το «εργατικό» ο λόγος-, αναπαράγεται με άλλους όρους μια πιο σκληρή δομή σχέσεων εξουσίας, ένα ακόμα συγκεντρωτικό μοντέλο πολιτικής διαχείρισης στο οποίο εμείς τασσόμαστε συνειδητά απέναντι. Γι' αυτό και διαφωνούμε πως η Αριστερά αγωνίζεται για την Κοινωνική Επανάσταση με τον τρόπο

62. Από την ανακοίνωση της Τ.Α. για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 17, βλ. υπ. 47

που εμείς την αντιλαμβανόμαστε.

Βάσει των παραπάνω, μας προκαλεί, λοιπόν, μεγάλη εντύπωση η προσπάθεια σύνθεσης θεωρήσεων και μοντέλων, τα οποία στην πραγματικότητα είναι ολότελα αντίθετα. Εκτός και εάν ο κοινός τόπος ενός κεντρικού επαναστατικού φορέα, απαιτεί άλλου τύπου πολιτική δόμηση, συγκρότηση και οργάνωση. Περισσότερο κεντρική, πιο συγκεντρωτική και πιο κάθετη. Άρα σχετικά με τη «*διάσταση και τον πολιτικό ανταγωνισμό (με την Αριστερά)*» επί του ζητήματος -και γενικότερα φυσικά-, που επικαλείται από την πλευρά της η Ταξική Αντεπίθεση, μένει να απαντηθεί περαιτέρω στο μέλλον το ακόλουθο ερώτημα: Ποια είναι η κόκκινη γραμμή, πέρα από την οποία αυτές οι αντιθέσεις -εάν τελικά υφίστανται- ξεπερνιούνται, στο πεδίο του λόγου και της δράσης; Εάν, τελικά, το casusbelli αποδείχθηκε μια ολιγάριθμη ομάδα ανθρώπων που μιλάει για φαντασιακές εξεγέρσεις άτακτα και χωρίς καμία συνοχή, τότε σε κεντρικό πεδίο σκληρής, πολιτικής αντιπαράθεσης, τι άλλο θα πρέπει να περιμένουμε από την πλευρά της συγκεκριμένης ή μιας παρόμοιας τάσης;

7

Γιατί επιλέγουμε να συζητήσουμε και να καταθέσουμε ένα κείμενο κριτικής

Η πρωτοβουλία για τη συγγραφή αυτού του κειμένου έχει ως στόχο να επικοινωνήσει σκέψεις, προβληματισμούς και θέσεις πάνω σε όσα λέμε και πράττουμε και όχι να διαμορφώσει έναν ακόμη πολιτικό πόλο έναντι άλλων. Το παρόν, δεν αποσκοπεί να αποτελέσει επίλογο μιας συλλογικής πολιτικής διαδικασίας αλλά, επιχειρεί να ανοίξει και να καλλιεργήσει το πεδίο του πολιτικού διαλόγου. Ως εκ τούτου, θεωρούμε αυτονόητο ότι είναι χρήσιμο και αναγκαίο να τοποθετηθούμε σε πρώτο πληθυντικό για τη θέση από την οποία μιλάμε, για τους αγώνες στους οποίους συμμετέχουμε, τις στοχεύσεις, τις διαδικασίες, τα μέσα του αγώνα, τις σχέσεις αλληλεγγύης, όλα εκείνα που υπερασπιζόμαστε αλλά και όλα εκείνα που πολεμάμε, ακόμα κι αν συχνά τυχαίνει να αναπαράγονται και εντός των πολιτικών μας χώρων, εντός των ίδιων μας των διαδικασιών. Νιώθουμε την ανάγκη να τοποθετήσουμε στον κινηματικό διάλογο, μερικά συλλογικά αυτονόητα. Ειδικότερα, σε αυτή τη χρονική συγκυρία της κοινωνικής και κινηματικής καθίζησης, που χαρακτηρίζει την εποχή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, της αποπολιτικοποίησης αλλά και των πολιτικών μετατοπίσεων και ανακατατάξεων στο εσωτερικό του α/α χώρου.

Μέσα από τις συλλογικότητές μας και από τις ποικίλες συλλογικοποιήσεις και διαδικασίες αγώνα που συμμετέχουμε, βρισκόμαστε στη θέση εκείνων οι οποίες από αναρχική σκοπιά βάζουν το λιθαράκι τους στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Είμαστε κομμάτι των εκμεταλλευόμενων, αλλά και αυτών που επιλέγουν και στηρίζουν τη σύγκρουση σε όλα τα πεδία που ζούμε και δραστηριοποιούμαστε πολιτικά, συχνά με διάφορες κοινωνικές ταυτότητες, ποικίλες κοινωνικές αφετηρίες και πολιτικές εμπειρίες.

Για εμάς, η αναρχική πολιτική ταυτότητα δεν αποτελεί κάποιου είδους δόγμα. Δεν τίθεται για να επιβάλλει, να δημιουργεί αποκλεισμούς και περιχαρακώσεις, αλλά για να διευρύνει τα ίδια τα πεδία του αγώνα, ενός αγώνα που περικλείει δυναμικά και ταυτόχρονα τη συθέμελη αλλαγή του ίδιου μας του εαυτού και όλων των κοινωνικών σχέσεων, τη διάρρηξη των σχέσεων εξουσίας, την ίδια την κοινωνική επανάσταση. Ας μην ξεχνάμε ότι η αναρχία αποτελεί πέρα και πάνω από όλα κοινωνική πρόταση, επιλογή θέσης και συνείδησης για τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Ως αναρχικές, είναι αυτονόητο ότι είμαστε θέσει και πράξει ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή ιεραρχικής-εξουσιαστικής δόμησης της κοινωνίας και σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Πέρα από την εναντίωσή μας στο κρατικό μοντέλο

εξουσίας ως επιβολή των από τα πάνω, εναντιωνόμαστε και στις προϋπάρχουσες σχέσεις, διαθέσεις και συνειδήσεις εξουσιασμού και βίαιου καταναγκασμού που το ανατροφοδοτούν και το στηρίζουν.

Η κρατική εξουσία, διατρέχοντας όλες τις εκφάνσεις της δημόσιας, αλλά και ιδιωτικής ζωής, ασκείται με ενορχηστρωμένες εναλλαγές στο πλαίσιο της διατήρησης της ισχύος της και των κυρίαρχων κοινωνικοοικονομικών σχέσεων στις οποίες στηρίζεται. Άλλοτε επιλέγει όρους επιβολής και ισοπεδωτικής καταστολής, με την επιστράτευση όλων των μηχανισμών και θεσμών που έχει στη διάθεσή του το κράτος και άλλοτε, λαμβάνοντας υπόψη ότι η υπονόμευση της κοινωνικής ειρήνης και ενότητας επαπειλούν την ίδια του την ύπαρξη, επιδιώκει την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης, αντί της ευθείας σύγκρουσης.

Δεν θα μπορούσαμε, λοιπόν, να προσβλέπουμε ούτε σε ένα «καλό» έθνος-κράτος, ούτε σε ένα «κοινωνικό» ή σε ένα ουδέτερο κράτος πρόνοιας που θα βελτιώσει τις συνθήκες ζωής των εκμεταλλευόμενων και θα εγγυηθεί την κοινωνική ειρήνη. Και αυτό γιατί αγωνιζόμαστε για την καταστροφή κάθε κρατικού-εθνικού και εξουσιαστικού μηχανισμού, για μια αταξική κοινωνία, μέσα από την όξυνση του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού, κόντρα στην ιδέα του κοινωνικού συμβολαίου, στις λογικές συμβιβασμού και συμφιλίωσης.

Η ανάληψη της εξουσίας και η συγκρότηση οποιαδήποτε κρατικής οντότητας, είτε με τον χαρακτήρα του αστικού κράτους, είτε με άλλες εξουστιαστικές μορφές (συγκρότηση λαϊκών μετώπων, μεταβατικών κυβερνήσεων, δικτατορία του προλεταριάτου, εργατικό κράτος) επαναφέρει την ανάγκη υπακοής σε μια κεντρική διοίκηση, η οποία με τη σειρά της διατηρεί τον διαχωρισμό καταπιεστών και καταπιεσμένων, επιτείνει τις σχέσεις διαμεσολάβησης και ανάθεσης. Για να επιβιώσει άλλωστε ή να επιτύχει το σκοπό του ένα κρατικό μόρφωμα θα πρέπει να ισχυροποιηθεί - επομένως να αναπαράγει και να διαιωνίσει σχέσεις εξουσίας, μέσω της επιβολής αλλά και της συναίνεσης. Μέσα από τους διαφόρους μηχανισμούς (διοικητικό σύστημα, εκπαιδευτικό σύστημα, δικαιοσύνη, στρατός, αστυνομία, σύστημα υγείας και πρόνοιας, κ.α.) τείνει να εγγράφει αδιάλειπτα την κυρίαρχη ιδεολογία στην κοινωνική συνείδηση, να αναπαράγει τους διαχωρισμούς εγγυώμενο την ταξική ειρήνη, να κατέχει τον έλεγχο – λιγότερο ή περισσότερο- των δημοσιονομικών πόρων και φυσικά το μονοπώλιο της βίας.

Επανερχόμενοι στα αυτονόητα, δεν απορρίπτουμε, λοιπόν, μόνο το αστικό κράτος, αλλά κάθε είδους απόλυτες αντιλήψεις και σχήματα, δομές οργάνωσης που προσφέρονται ως μοναδική λύση. Η κοινωνική επανάσταση δεν στριμώχνεται μέσα σε θεωρίες «επιστημονικής» επιβολής ενδιάμεσων μεταβατικών σταδίων, αλλά εκκινεί από τη διττή στόχευση της καταστροφής κράτους και κεφαλαίου, θέσει και πράξει. Γι' αυτό και για εμάς το πρόταγμα της καταστροφής κράτους και κεφαλαίου συνδέεται άρρηκτα με την αντιβία, η οποία είναι αναπόσπαστο κομμάτι της αναρχικής

δράσης και μια δίκαιη, χρήσιμη και αναγκαία απάντηση στην βαρβαρότητα κράτους και αφεντικών. Αποτελεί μέσο αγώνα μια κοινωνίας απέναντι στην εξουσία και τις πολλαπλές μορφές της, βασική προϋπόθεση για την κοινωνική χειραφέτηση, την απελευθέρωση του ανθρώπου. Είναι εκείνη η διακεκομμένη και αδιάκοπη στιγμή που οι κοινωνικές συγκρούσεις επιστρέφουν ένα μέρος της βίας της εξουσίας και των πολλαπλών μορφών της και αμφισβητούν την απόλυτη ισχύ των εξουσιαστών, το «ορθό» και «ακλόνητο» δίκαιο της εξουσίας και των μηχανισμών της.

Ο αναρχικός-αντικρατικός αγώνας στρέφεται αδιαπραγμάτευτα και ενάντια στην εθνική ιδεολογία, είτε αυτή προκύπτει από την αντίληψη της διαμόρφωσης κοινότητας στην βάση του γένους, του αίματος, της καταγωγής, είτε υπό την έννοια της πολιτικής κοινότητας του έθνους και του κυρίαρχου λαού. Δεν υιοθετούμε κανένα κρατικό ιδεολογικό εργαλείο, «λαϊκής απελευθέρωσης και ευημερίας του λαού», όπως διαχρονικά αναπαράγεται και από την αριστερά ως κυρίαρχο εθνικό αφήγημα.

Η απάντηση μας δεν είναι η δημοκρατία, οι εκλογές και ο κοινοβουλευτισμός, αλλά η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση και οι κοινωνικοί ταξικοί αγώνες. Μέσα από αυτούς τίθενται τα ερωτήματα και σε αυτούς αναζητάμε τις απαντήσεις. Στην αντίπερα όχθη, στις αστικές δημοκρατίες, ο κοινοβουλευτισμός επιδιώκει να εγγράψει μέσα του τους κοινωνικούς ταξικούς συσχετισμούς, ώστε να επιβληθεί ως εγγυητής μιας κοινωνικής ισορροπίας μέσω της αντιπροσώπευσης και της θεσμικής διαμεσολάβησης. Οι εκλογές, ως αναπόσπαστο μέρος του, συνιστούν μια διαδικασία ανάθεσης, μια ψευδαίσθηση ότι το υποκείμενο συμμετέχει και αποφασίζει, άρα αβίαστα η ευθύνη της απόφασης επιμερίζεται. Σε κάθε εκλογική διαδικασία, όπως αντίστοιχα συμβαίνει στις διαδικασίες ψηφοφορίας, η γνώμη των πολλών επιβάλλεται στις μειοψηφίες με τρόπο μάλιστα που έχει εμπεδωθεί στις συνειδήσεις ως φυσικός (δίκιο του ισχυρού-δίκαιο της πλειοψηφίας). Το αποτέλεσμα της απόφασης δεν προκύπτει από μια ισότιμη διαδικασία μεταξύ ανθρώπων που μοιράζονται κοινά συμφέροντα, αλλά από μια αρένα αντιπαράθεσης με κυρίαρχο στόχο την επιβολή, όπου οι γνώμες γίνονται αθροίσματα. Επομένως, η όποια συμμετοχή σε εκλογικές διαδικασίες με την πρόφαση της αποτύπωσης των συσχετισμών στη λογική του «να μετρηθούμε», πόσο μάλλον η ψευδαίσθηση ότι μια προεκλογική περίοδος είναι ευκαιρία για συγκρότηση μετώπου (αντικαπιταλιστικού, αντιφασιστικού, αντιμνημονιακού) θεωρούμε ότι είναι κοντόφθαλμη και ήδη αποτυχημένη. Από κει κι έπειτα, η έλλειψη σταθερής παρουσίας αναρχικού αντιεκλογικού λόγου σε κάθε κοινωνικό πεδίο και η επανάπαυση σε σκόρπιες ολιγάριθμες αντιεκλογικές καμπάνιες ανά τετραετία ίσως έχει ανοίξει το χάσμα στην επικοινωνία των αναρχικών νοημάτων και προταγμάτων.

Καμία πολιτική διαχείριση του κράτους, όπως και αν παρουσιάζεται δεν μπορεί να αγνοήσει την αναντίρρητη αρχή ότι το κράτος έχει συνέχεια για να αναπαράγει τις εξουσιαστικές σχέσεις και δομές.

Έτσι και ο καπιταλισμός διαχρονικά, μεταλλάσσεται, προσαρμόζεται και συνεχίζει να περιφράσσει κομμάτια της ζωής μας. Διατηρεί την έννοια της ηθικής της εργασίας,

ενός κοινωνικά ανταποδοτικού και βιώσιμου καπιταλισμού και ταυτόχρονα θέτει συνεχώς επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσής. Ως αναρχικοί, η θέση μας για την εργασία συμπυκνώνεται στο ότι αποτελεί σχέση εκμετάλλευσης, όπου ο άνθρωπος και κάθε του δραστηριότητα -ανάμεσα σε αυτές και η εργασία του- γίνεται εμπόρευμα και κάθε σχέση διαμεσολαβείται από το χρήμα. Ο αγώνας μας, ο αγώνας για την καταστροφή των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων περιλαμβάνει την άρνηση του εκβιασμού της εργασίας και συνολικά την άρνηση των χρηματικών και εμπορευματικών διαμεσολαβήσεων μεταξύ των ανθρώπων. Εν τέλει την καταστροφή της σχέσης κεφάλαιο, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κάθε μορφής εξουσία.

Αντιπαλεύουμε τη σχέση εργασίας ως μισθωτή σκλαβιά, προτάσσοντας παράλληλα τη συμμετοχή στους αγώνες μέσα σε χώρους εργασίας, μέσα από εργατικές συλλογικότητες και εργατικές συνελεύσεις βάσης, συντονισμούς αλλά και μέσα στα σωματεία βάσης, έξω από γραφειοκρατικά μοντέλα οργάνωσης του συνδικαλισμού και λογικές ανάθεσης. Αναζητούμε και εφευρίσκουμε τα πεδία για τη δημιουργία αναχωμάτων που καταφέρνουν να μπλοκάρουν συλλογικά την κανονικότητα της υπακοής, να σαμποτάρουν έμπρακτα την καλορυθμισμένη μηχανή αναπαραγωγής του κεφαλαίου, να διαρρήξουν τις σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης. Οι αγώνες και η από τα κάτω ακηδεμόνευτη συλλογική δράση αποτελούν το κοινωνικό παράδειγμα που διεκδικεί τις μικρές και μεγάλες μας νίκες, μπολιάζει τις συνειδήσεις, δημιουργεί σχέσεις αμφισβήτησης και αλληλεγγύης.

Η κατάρρευση των υλικών συνθηκών καταπίεσης και εκμετάλλευσης στην παραγωγή δεν μπορεί να συνεπάγεται την defacto νομοτελειακή εξάλειψη όλων των εξουσιαστικών αντιλήψεων, σχέσεων και θεσμών στην κοινωνία, με όρους αιτίας—αιτιατού, υπό τη θεώρηση της κοινωνικο-οικονομικής σχέσης βάσης—εποικοδομήματος. Γι' αυτό και δεν αρκεί να μιλάμε για την πάλη των τάξεων όταν η ταξική εκμετάλλευση αλληλοδιαπλέκεται με πληθώρα άλλων εξουσιαστικών και καταπιεστικών σχέσεων που έχουν να κάνουν άλλοτε με το φύλο και τη σεξουαλικότητα , άλλοτε με τη φυλή, άλλοτε με την ηλικία, το σώμα και τη φυσική διάπλαση, τη φυσική και νοητική ικανότητα. Καταπιέσεις που προκύπτουν μέσα από και δημιουργούν κοινωνικούς αποκλεισμούς, υποτίμηση και βία.

Μιλώντας και μέσα από τις κοινωνικές μας ταυτότητες επιλέγουμε να αναμετρηθούμε με τα συστήματα εξουσίας που κυριαρχούν πάνω στις ζωές μας. Συχνά, γινόμαστε φορείς πολλών καταπιέσεων μέσα στους κοινωνικούς ρόλους που επιτελούμε, αποτελεί όμως για εμάς σοβαρό διακύβευμα και κομμάτι της διαδρομής μας για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση να ξεπερνάμε καθημερινά την αδυναμία μας να ξεριζώσουμε από τις προσωπικές και κοινωνικές μας σχέσεις τους έμφυλους ρόλους και τα φυλετικά στερεότυπα. Να σπάσουμε τα καλούπια μέσα στα οποία ανατραφήκαμε όλες και όλοι μέσα σε οικογένειες, σχολεία, στρατόπεδα, χώρους εργασίας, καθώς και τους κοινωνικούς αποκλεισμούς, τη βία, την κανονικοποίηση και την αποδοχή τους.

Προσπαθώντας να γειώσουμε και να ριζώσουμε τα προτάγματά μας στην κατεύθυνση του εμπλουτισμού των περιεχομένων και των μέσων του αγώνα δεν ιεραρχούμε ούτε τις διάφορες μορφές καταπίεσης, ούτε τους αγώνες για την κατάργησή τους. Σε αυτή την αντίληψη εδράζεται η θέση και η πρότασή μας για την πολύμορφη αναρχική δράση.

Αυτό που μας συνέχει είναι οι κοινές πολιτικές αρχές, η κοινή πρακτική του αγώνα και οι κοινοί αξιακοί κώδικες που διαμορφώνουν σχέσεις εμπιστοσύνης. Η πολιτική ταύτιση ή η ομοιογένεια μέσα ή ανάμεσα στις συλλογικότητες και τα πολιτικά υποκείμενα δεν προκύπτει-όταν προκύπτει- ως αυτοσκοπός, αλλά ως αποτέλεσμα της κοινής ζώσας εμπειρίας. Οι διάφορες συλλογικοποιήσεις μέσα στο κίνημα, αλλά και όλοι οι επιμέρους αγώνες οφείλουν για εμάς να επικοινωνούν μεταξύ τους με όρους αυτονομίας, με όρους αυτοκαθορισμού των στόχων και των περιεχομένων, των στρατηγικών και των μέσων του αγώνα, όχι μόνο χωρίς ιεραρχίες αλλά και χωρίς να υπόκεινται σε κεντρικούς φορείς και διευθυντήρια.

Επιλέγουμε, λοιπόν, να συμπορευόμαστε εντός των αυτοοργανωμένων πολιτικοκοινωνικών εγχειρημάτων, στις ομάδες και στις συνελεύσεις, στα στέκια και τις καταλήψεις στα οποία συμμετέχουμε, σε πολιτικούς συντονισμούς και διασυλλογικά σχήματα με πολιτική συνάφεια, αλλά και σε κάθε αγώνα που αποτελεί πεδίο κοινωνικοπολιτικής ζύμωσης, μακριά από λογικές σχηματισμού ευκαιριακών μετώπων. Επιδιώκουμε να δημιουργούμε κοινότητες αγώνα με πρωταρχικά χαρακτηριστικά του τρόπου που λειτουργούμε και διασυνδεόμαστε την αυτοοργάνωση, την οριζοντιότητα, τον αλληλοσεβασμό και την αλληλεγγύη. Οικοδομούμε σταθερές σχέσεις εμπιστοσύνης και συντροφικότητας, ακόμα κι αν πολλές φορές οι προσπάθειές μας καλούνται να ξεπεράσουν αντιφάσεις και παθογένειες που φέρουμε σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο.

Μακριά από λογικές καθοδήγησης και πρωτοπορίας, επιλέγουμε να μιλάμε είτε ως υποκείμενα του αγώνα, είτε εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας -που αποτελεί πρόταγμα– σε αγωνιζόμενους, πολλώ δε μάλλον όταν αναγνωρίζουμε ότι διασταυρώνονται στοχεύσεις και περιεχόμενα. Αγώνες μεταναστών που παλεύουν να γίνουν ορατοί, φυλακισμένων που διεκδικούν αξιοπρέπεια και ελευθερία, κατοίκων μιας περιοχής που αντιστέκονται στα αναπτυξιακά σχέδια είναι από κείνα τα παραδείγματα στα οποία αναδεικνύεται καλύτερα η ανάγκη των κοινών αγώνων και της αλληλεγγύης.

Λίγα λόγια για τις διαδικασίες, τις σχέσεις, τα μέσα του αγώνα

Οι πολιτικές μας διαδικασίες επιδιώκουμε να αποτελούν εργαστήρια παραγωγής λόγου και έργου, που παράλληλα με τη συνολικότερη κινηματική αλλά και κοινωνική εμπειρία της καθεμιάς παράγουν ερεθίσματα, πολιτική κουλτούρα, ήθος αγώνα και διαμορφώνουν συνειδήσεις. Δεν τις υποβιβάζουμε σε εργαλεία και μέσα πραγμάτωσης πολιτικών σκοπιμοτήτων ή τόπους έκφρασης ανταγωνισμών και αναπαραγωγής λογικών επιβολής.

Κύριες στοχεύσεις εντός των διαδικασιών μας είναι η συνδιαμόρφωση και η σύνθεση διαφορετικών απόψεων, επιδιώκοντας τη λήψη συλλογικών αποφάσεων. Η πολυμορφία στη χάραξη πολιτικών στρατηγικών, η διαφορετικότητα και η ανάληψη πρωτοβουλιών είναι χαρακτηριστικά επιθυμητά και επιδιωκόμενα και όχι αφορμές για να αναπτύσσονται μικροπολιτικοί ανταγωνισμοί. Βασική προϋπόθεση στην εκάστοτε διαφωνία που προκύπτει, θα πρέπει να είναι η αναγνώριση, λόγω και έργω, ότι ο «άλλος» δεν είναι εχθρός, ο οποίος «πρέπει να εξοντωθεί». Το βάθεμα των ανταγωνισμών και η επαπειλούμενη ρήξη, η ηγεμόνευση επί μιας διαδικασίας ή ευρύτερα επί ενός πολιτικού κινήματος, η προσπάθεια άντλησης πολιτικής υπεραξίας δεν παύει να είναι μια ξένη προς το αναρχικό πρόταγμα λογική. Ο ανταγωνισμός και η πάλη για την υπερίσχυση, ακόμη και με πολιτικούς όρους, πόσο μάλλον η επιβολή με όρους ισχύος, ανήκει στο αξιακό σύστημα το οποίο αντιπαλεύουμε.

Γι' αυτό οφείλουμε πρώτα απ' όλα στους εαυτούς μας μέσα από τον ίδιο τον αγώνα, μέσα στις πολιτικές μας διαδικασίες και τις σχέσεις μας να αποβάλουμε τις ήδη υπάρχουσες και να αποτρέψουμε τις επιγενόμενες εξουσιαστικές στάσεις και συμπεριφορές, τυπικές και άτυπες ιεραρχίες προερχόμενες από παγιωμένους ρόλους, αυτόκλητους σωτήρες και καθοδηγητές.

Είναι πρόδηλο λοιπόν ότι, με την ίδια λογική, τα μέσα που μετερχόμαστε οφείλουν να υπόκεινται στον σκοπό, στους πολιτικούς στρατηγικούς στόχους, στις αξίες μας και τα προτάγματά μας, να είναι δηλαδή σε συμφωνία και σε άμεση σύνδεση με τη συνολικότερη πολιτική μας θεώρηση και όχι να διαφοροποιούνται τυχοδιωκτικά προς χάριν της όποιας «αποτελεσματικότητας», προς χάριν κάποιας πολιτικής ανυπομονησίας ή της λογικής των «ανώριμων αντικειμενικών συνθηκών». Αντίστοιχα, πιστεύουμε ότι η στρατηγική που χαράσσουμε προς την επίτευξη των στοχεύσεών μας δεν πρέπει να διαχωρίζεται και να διακρίνεται από τις διάφορες τακτικές καταλήγοντας στον τακτικισμό και στον οπορτουνισμό. Η ευστοχία των μέσων και των πρακτικών του αγώνα για εμάς συνίσταται στην συνεπή, επίπονη και επίμονη πολιτική δουλειά, στο βάθος των πολιτικών και κοινωνικών ρωγμών που δημιουργούμε σε κάθε στιγμή της καθημερινότητας και σε κάθε πεδίο αγώνα, με το βλέμμα στραμμένο στον συνολικότερο αγώνα που δίνουμε για τη χειραφέτηση των

συνειδήσεων. Δεν μετουσιώνεται στην παραγωγή πολύκροτων πολιτικών γεγονότων με σφραγίδα και υπογραφή, με στόχο την πολιτική εξαργύρωση με θεαματικούς και μαζικούς όρους, που αναπαράγουν την κυρίαρχη ανάθεση.

Η επιμονή μας ως προς τη συνέπεια του λόγου και των αξιακών σημείων που συγκροτούν την πολιτική μας σκέψη, συλλογικοποίηση και εν τέλει ταυτότητα, δεν αποτελεί εμμονή σε κάποιο είδος καθαρότητας. Η αναγκαιότητα πολιτικής όσμωσης με κοινωνικά αντιστεκόμενα κομμάτια αποτελούσε ανέκαθεν μέλημα των αναρχικών. Τα αξιακά πολιτικά μας προτάγματα κατατίθενται, όμως, πάντοτε ανοιχτά στο εκάστοτε πεδίο κοινωνικής και κινηματικής ζύμωσης ακριβώς γιατί θεωρούμε ότι μπορεί να λειτουργήσουν βοηθητικά και προωθητικά ευρύτερα στο κινηματικό πεδίο, στη διαμόρφωση αγώνων από υποκείμενα που αυτενεργούν και αυτοοργανώνονται. Έτσι και η διασύνδεση των αγωνιζόμενων δεν επιδιώκουμε να γίνει για λόγους μαζικοποίησης, άνευ όρων κοινωνικής αποδοχής, αυστηρά και μόνο στο πλαίσιο ενός υπέρτατου σκοπού, ενός «κοινού εχθρού», και μιας προγραμματικής συμφωνίας, αλλά με οι πολιτικούς όρους. Για τον λόγο αυτό και δεν μπαίνουμε στην διαδικασία συγκρότησης λαϊκών μετώπων, ούτε για λόγους πολιτικής διείσδυσης, ούτε για να αποσπάσουμε υπεραξία, όπως τακτικίστικα συνηθίζουν τα κομμουνιστικά κόμματα και οι οργανώσεις τους. Οι συλλογικοποιήσεις, οι κοινότητές μας με τους χρόνους και τις διαδικασίες που χρειάζονται για να αναπτυχθούν, όπως και τα μέσα του αγώνα, επιδιώκουμε να αποτελούν μικρογραφία του κόσμου που προσπαθούμε να φτιάξουμε.

Στη σημερινή συνθήκη πολιτικής και κινηματικής ύφεσης, αποτελεί πραγματικότητα τόσο ο κατακερματισμός του α/α χώρου, όσο και το πλήθος των διαχωρισμών, των ανταγωνισμών και συγκρούσεων, σε συνάρτηση με τη λήθη αξιακών προταγμάτων και τη διάρρηξη περιεχομένων και αρχών από προβληματικές αντιλήψεις και συμπεριφορές. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι η οπισθοχώρηση της συνολικής ριζοσπαστικής κίνησης, η πολιτική σύγχυση, η σχετικοποίηση περιεχομένων και η ρευστότητα των νοηματοδοτήσεων από κομμάτια του ευρύτερου α/α χώρου, που φτάνει μέχρι την παραγωγή λόγου και δράσης, εχθρικών προς το απελευθερωτικό πρόταγμα.

Ευθύνη για τη διεμβόλιση και αποδυνάμωση προταγμάτων και περιεχομένων έχουν και οι λογικές που περιγράφησαν, οι οποίες επαναλαμβάνονται τόσο πριν, όσο και μετά το σπάσιμο της κατάληψης του Πολυτεχνείου. Εξάλλου ακόμη και σήμερα βρισκόμαστε αντιμέτωπες με αντίστοιχα γεγονότα που εκκινούν από ίδιες ή ανάλογες αφετηρίες, τα οποία όμως δεν έχουμε πρόθεση να αναλύσουμε εν προκειμένω. Και αν σ' αυτές τις αντιλήψεις, οι οποίες διατρέχουν διαδικασίες που καλούνται και πολιτικές επιλογές κομματιών του ευρύτερου α/α χώρου, εντοπίζουμε παθογένειες που έχουν ριζώσει βαθιά, και αν αναγνωρίζουμε την έλλειψη πεδίων συνεύρεσης και πραγματικής πολιτικής ζύμωσης, αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι επιδιώκουμε την αναπαραγωγή από την πλευρά μας λογικών πόλωσης και συγκρούσεων, ούτε επιδιώκουμε να γίνουμε φορείς της αποκλειστικότητας, της αυθεντίας ή κάποιας

«μοναδικής αλήθειας».

Από τη μεριά μας όμως, αναζητούμε τους τρόπους για το ξεπέρασμα του τέλματος, με γνώμονα την καλλιέργεια συντροφικών σχέσεων και κοινής πολιτικής κουλτούρας. Βλέπουμε ως αδήριτη ανάγκη την αναζήτηση των κοινών τόπων με τις συλλογικότητες, τα πολιτικά εγχειρήματα, τους συντρόφους που μας ενώνουν οι ίδιες πολιτικές αξίες και επιθυμίες, που μοιραζόμαστε αντίστοιχα σκεπτικά και προβληματισμούς για τα όσα συμβαίνουν στον αναρχικό χώρο και τις διαδικασίες του. Επιθυμούμε και επιδιώκουμε να επανεκκινήσουμε τις πολιτικές μας διαδικασίες, κεντροβαρίζοντας στη συνδιαμόρφωση, τη συλλογικοποίηση αναγκών και προταγμάτων, τη συλλογική δράση, την εμβάθυνση περιεχομένων, στρατηγικών και στόχων και παράλληλα να αναζητήσουμε τους όρους και τους τρόπους, με τους οποίους θα μπορέσουμε να τις φροντίσουμε και να τις απαλλάξουμε από την εκ νέου αλλοτρίωση από τακτικισμούς, λογικές ηγεμονίας και επιβολής.

Η προοπτική αυτή δεν θεωρούμε, βέβαια, ότι αποτελεί εύκολη υπόθεση. Και σαφώς δεν διεκδικούμε το αλάθητο στο πλαίσιο των διαδικασιών στις οποίες έχουμε κατά καιρούς συμμετάσχει και συνεχίζουμε να συμμετέχουμε, στο επίπεδο της επιμέλειας αυτών, της υπεράσπισης των χαρακτηριστικών μας, καθώς και στην επαρκή επικοινωνία σκεπτικών και διαφωνιών. Δεν διαθέτουμε καμία μαγική συνταγή, ούτε έχουμε έτοιμες λύσεις. Παρόλα αυτά, τα σκεπτικά, οι προβληματισμοί και τα ερωτήματα που προκύπτουν και μοιραζόμαστε μας κάνουν να επιζητούμε τη διαρκή ζύμωση, τον εμπλουτισμό και την ενίσχυση των περιεχομένων αυτών.

Αθήνα, Ιούλιος 2018.
Τυπώθηκε σε 3.000 αντίτυπα. Το παρόν έντυπο δεν έχει αντίτιμο.

αναρχικοί, αναρχικές από τις γειτονιές του κέντρου της αθήνας//
αναρχικοί, αναρχικές από τις ανατολικές συνοικίες της αθήνας//
αντίστροφη μέτρηση // in omnia paratus // χορός της καρμανιόλας